

GUD SKJULER SEG I ENKELHET, ÅPENBARER SEG SÅ I DET SAMME

 Takk, broder Neville. Herren velsigne deg. God morgen, venner. Jeg anser dette virkelig som et av høydepunktene i mitt liv, å være i tabernaklet igjen denne morgenen, å se dets vakre bygning, og Guds barns orden som sitter i Hans hus i dag.

² Jeg ble så overrasket da jeg kom hit i går og så bygningens utseende. Jeg hadde aldri drømt om at det ville bli slik. Da jeg så plantegningene, at da de hadde tegnet opp plantegningene, så jeg bare et nytt lite rom på den ene siden, men nå ser jeg at det har blitt et—et vakkert lokale. Og vi er takknemlige til den Allmektige for dette vakre lokalet. Og vi er . . .

³ Jeg bringer dere, denne morgenen, hilsninger fra min kone og mine barn, som lengter etter å være her nå i dette innvielsesmøtet, og disse ukene med innvielse til Kristus. Men barna er på skolen, og det er vanskelig å reise bort. Og de har nesten fått følelsen av hjemlengsel etter huset til å gå over, men vi får aldri følelsen for dere til å gå over. Du får ikke det til å gå over. Det er slik med å ha venner. Og jeg—jeg setter pris på venner, overalt, men det er noe med gamle venner. Uansett hvor du får nye venner, er det fortsatt ikke de gamle.

⁴ Uansett hvor enn jeg reiser rundt, vil dette stedet alltid være hellig. For, omtrent tretti år siden, på en mudrete dam-bunn, innviet jeg dette jordstykket til Jesus Kristus da det ikke var annet enn en—en gjørmebunn. Alt dette var en dam. Det er grunnen til at gaten ikke går rett frem der, veien måtte gå rundt, for å komme unna dammen som var her inne. Og her inne, pleide det å være liljer, vannliljer som kom opp.

⁵ Og liljen er en veldig underlig blomst. Selv om den er født i gjørme, må den presse seg vei gjennom gjørmen, og deretter gjennom vannet og slimet, for å komme seg opp til toppen, for å vise sin skjønnhet.

⁶ Og jeg—jeg tror, denne morgenen, at det ligner mye på det som har skjedd her. At, siden den tiden, har en liten vannlilje presset seg; og da den kom til vannoverflaten, spredte den ut sine vinger, dens små kronblander kom ut, og den reflekterte Liljen i Dalen. Må det lenge stå! Må det være et hus fullstendig innviet til Gud!

⁷ Selve tabernaklet ble innviet i 1933. Men tenker, denne morgenen, at det vil være en—en veldig god ting å ha et—et lite innvielsesmøte igjen, og spesielt for menneskene som har,

med sin kjærlighet og innvielse til Kristus, har gjort alt dette mulig. Og jeg ønsker å takke hver enkelt av dere for deres offer, og så videre, som dere har lagt for dagen for å innvie denne menigheten til Kristus.

⁸ Og jeg er i stor takknemlighet, og takker forsamlingen, og sier disse ordene på vegne av våre gode brødre her i menigheten, som har innviet sine tjenester til dette. Broder Banks Wood, vår edle broder; broder Roy Roberson, vår edle broder; og mange andre som, med uselvskhet og med hjertets oppriktighet, har avsatt måneder til å bygge dette stedet slik det har blitt, vært her og sørget for at det ble bygget helt riktig.

⁹ Og da jeg gikk inn, og fikk øye på denne talerstolen, en slik jeg alltid har lengtet etter, hele mitt liv! Jeg er . . . Broder Woods visste hva jeg likte. Han sa ikke at han skulle bygge den, men han har bygget den.

¹⁰ Og jeg la merke til bygningen og hvordan konstruksjonen, det er bare, åh, det er enestående. Og nå er det ingen ord som kan uttrykke min følelse. Det er simpelthen ingen måte å gjøre det på, ser dere. Og, men, Gud forstår. Og må dere hver enkelt få lønn for deres bidrag og alt som dere har gjort for å gjøre dette stedet til hva det er, til en bygning, et Herrens hus. Og nå ønsker jeg—jeg å si disse ordene. Nå, bygningen, så vakker som den er, innvendig og ut . . .

¹¹ Min svoger, Junior Weber, hadde murerarbeidet. Jeg ser ikke hvordan det kunne ha blitt noe bedre enn hva det er, et perfekt arbeid.

¹² En annen broder som er her, jeg har aldri møtt mannen, han la inn lydsystemet. Men legger merke til at selv i en flat bygning som dette, kan jeg bare . . . Det er ingen gjenklang i akustikken. De er i taket her, ulike måter. Uansett hvor jeg står, er det helt likt, ser dere. Og hvert rom er—er bygget, slik at høyttalerne er i dem, og du kan stille den akkurat slik du ønsker å høre. Det var, jeg tror det var den Allmektige Guds hånd som gjorde disse tingene. Nå om . . .

¹³ Vår Herre har på denne måten gitt oss en bygning som vi kan tilbe Ham i, i mer enn, rundt tretti år. Vi begynte med et jordgulv, sagflis, og satt her ved siden av gamle kull-ovner. Og byggmesteren, broder Woods, en av dem, og broder Roberson, fortalte meg hvor de vertikale stenderne var, og de gamle ovnene som pleide å stå ved de takbjelkene som gikk tvers over, de hadde tatt fyr og hadde brent ned, kanskje to eller tre fot. Hvorfor de ikke brant ned, bare Gud som beskyttet det. Og så etter å ha brent, og all vekten av tabernaklet som lå på det, hvorfor det ikke falt ned, er bare Guds hånd. Nå er det styrket fra undersiden med stål og står på bakken, bygd opp sterkt.

¹⁴ Nå synes jeg det er vår oppgave å gjøre innsiden riktig, ved Guds nåde, å være så takknemlige til Gud at vår . . . Dette

ikke bare vil være en vakker bygning som vi kommer til, men må alle som kommer inn se de vakre karaktertrekkene til Jesus Kristus i enhver person som kommer inn. Må det være et innviet sted for vår Herre, et innviet folk. For, uansett hvor vakker bygningen er, som vi så visst setter pris på, er menighetens skjønnhet folkets karakter. Jeg stoler på at det alltid vil være et hus for Gud, for skjønnhet.

15 Nå, i innvielsesmøtet da den originale hjørnesteinen ble lagt, kom en mektig visjon. Og den er nedskrevet i hjørnesteinen, den morgenen jeg innviet den.

16 Og dere lurte kanskje på, for noen få minutter siden, hvorfor det tok så lang tid før jeg kom ut. Min første oppgave, da jeg kom inn i det nye menighetslokalet, viet jeg en ung mann og kvinne som stod på kontoret. Må det være et bilde, på at jeg vil være en trofast Kristi tjener, for å få en Brud rede for seremonien på den Dag.

17 Og la oss nå gjøre slik vi gjorde i begynnelsen. Da vi begynte i den første innvielsen av menigheten, var jeg bare en ung mann og, min, kanskje, tjue-en, tjue-to år gammel da vi la hjørnesteinen. Det var til og med før jeg giftet meg. Og jeg har alltid ønsket å se et sted i nøyaktig orden, i Guds . . . i tilbedelse til Gud, ser dere, sammen med Hans folk. Og vi kan bare gjøre det, ikke ved en pen bygning, men ved et innviet liv er den eneste måten vi kan gjøre det på.

18 Og nå, før vi innvier, en innvielsesbønn, lese noen Skriftsteder, og innvie menigheten tilbake til Gud. Og deretter har jeg noen . . . Jeg har et Budskap om evangelisering, denne morgenen, for å bygge inn i mitt kommende Budskap.

19 Og, i kveld, ønsker jeg å ta det 5. kapitlet av Åpenbaringen, som passer inn, fra de—fra de syv menighetstider, til de Syv Segl. At jeg . . . Deretter vil vi ha . . .

20 Mandag kveld vil være om rytteren på den hvite hesten. Tirsdag kveld . . . Rytteren på den svarte hesten og videre ned, de fire hesterytterne. Og deretter det Sjette Segl som blir åpnet.

21 Og deretter søndag morgen, neste søndag morgen, om Herren vil . . . Vi vil se senere, bekjentgjøre det senere. Kanskje, neste søndag morgen, ha et bønnemøte for de syke i bygningen.

22 Og deretter søndag kveld, avslutte med . . . Må Herren hjelpe oss å åpne det Syvende Segl, der det bare er et kort vers. Og Det sier dette, "Det ble stillhet i Himmelen omkring en halv time," ved den stillheten.

23 Nå, jeg vet ikke hva disse Seglene betyr. Jeg stiller meg akkurat like uforstående, til dem, som kanskje noen av dere gjør denne morgenen. Vi har kirkelige idéer som har blitt

presentert av menn, men det vil aldri berøre Det. Og om dere vil se, må Det komme ved inspirasjon. Det må være Gud, Selv, er den eneste Ene Som kan gjøre det, Lammet.

Og i kveld er det Forløsningsboken.

²⁴ Nå, vedrørende dette, grunnen til at jeg ikke annonserer bønnemøter for de syke, eller slikt, er fordi at jeg. . . jeg bor hos noen venner, og jeg gir hvert øyeblikk av tiden min til å studere og be. Og dere kjenner visjonen som jeg hadde rett før jeg reiste og dro mot vest, av de syv Englene som kom flyvende. Så, dere vil forstå litt senere.

²⁵ Så nå, nå, i bygningen, jeg synes vi burde ha, i denne, hvis den har blitt innviet, eller skal bli innviet om noen få minutter, til tilbedelsen av Gud, så burde vi bevare det slik. Vi skulle aldri kjøpe eller selge i bygningen. Vi skulle aldri gjøre noen forretninger i dette auditoriet her. Det skulle aldri bli gjort her inne, det er, slikt som å tillate forkynnere å komme inn og selge bøker og alt mulig. Uansett hva det er, er det andre steder å gjøre det. For, vi—vi skulle ikke kjøpe eller selge i vår Herres hus. Det skulle være et sted for—for tilbedelse; hellig, innviet for den hensikten. Skjønner? Nå, Han har gitt oss et flott sted. La oss innvie det til Ham, og innvie oss selv, med det, til Ham.

²⁶ Og nå kan dette virke litt voldsomt, men, det er ikke et sted for å småprate. Det er et sted for tilbedelse. Vi skulle aldri engang mumle ett ord på innsiden her, utenom tilbedelse, til hverandre, uten at det er absolutt nødvendig. Skjønner? Vi skulle aldri stimle sammen. Vi skulle aldri løpe gjennom bygningen, eller la våre barn løpe gjennom bygningen. Og for å gjøre dette, følte for ikke lenge siden, at for å gjøre dette, bygde vi det slik at vi kunne ta hånd om alt det. Nå, vi har fastsatt dette her. Så klart, mange mennesker er fremmede. Menneskene fra tabernaklet vet dette, at bygningen skal være innviet til den Allmektiges tjeneste. Derfor, innvier vi oss, la oss huske, når vi går inn i helligdommen, at vi er stille, overfor hverandre, og tilber Gud.

²⁷ Hvis vi ønsker å prate med hverandre, er det steder vi kan prate med hverandre på den måten. Men, aldri, gå rundt, der du ikke kan høre deg selv tenke, og en eller annen person kommer inn og de vet rett og slett ikke hva de skal gjøre, ser dere, det er så mye bråk og slikt. Det er helt menneskelig, og jeg har sett det i menigheter inntil det har fått meg til å føle meg virkelig ille til mote. Fordi, vi kommer ikke inn i Herrens helligdom for å møte hverandre. Vi kommer her for å tilbe Gud, går deretter til våre hjem. Denne helligdommen er innviet til tilbedelse. Når. . . Stå på utsiden, snakk om hva du vil, så lenge det er rett og hellig. Gå til hverandres hjem. Prat med hverandre i hjemmene. Men når dere går inn den døren, vær stille.

28 Du kommer hit for å snakke med Ham, ser dere, og la Ham snakke tilbake til deg. Problemet er, at vi snakker for mye, og ikke lytter nok. Så, når vi kommer inn her, vent på Ham.

29 Nå, i det gamle tabernaklet, det er kanskje ikke en eneste person til stede denne morgenen som var der på innvielsesdagen, da major Ulrich spilte musikken. Og jeg stod bak tre kors her, for å innvie stedet. Jeg tillot ingen. . . Møtevertene stod ved døren, for å sørge for at ingen snakket. Når du hadde snakket ferdig på utsiden. Kom du inn. Hvis du ønsket, i stillhet, kom du til alteret og ba i stillhet. Du gikk tilbake til plassen din, åpnet opp Bibelen. Hva sidemannen din gjorde, det var opp til ham. Du hadde ingenting å si. Hvis du ønsker å snakke med ham, si, "Jeg treffer ham på utsiden. Jeg er her inne for å tilbe Herren." Les Hans Ord, eller sitt i stillhet.

30 Og, så, musikken. Søster Gertie, jeg vet ikke om hun er her denne morgenen, eller ikke, søster Gibbs. Det gamle pianoet, tror jeg, stod bak i dette hjørnet, så langt jeg kan huske. Og hun spilte dempet, "Nede ved korset der min Frelser døde," en virkelig behagelig, dempet musikk, og—og, så, inntil tiden var inne for møtet. Og sanglederen reiste seg og ledet i noen fellessanger. Og så hvis de hadde en enestående solo, sang de den. Men, aldri bare en masse spetakkel. Og deretter spilte musikken kontinuerlig. Og da når jeg hørte det, visste jeg at det var tid for at jeg skulle komme ut.

31 Når en forkynner går inn i en forsamling av mennesker som ber, og Åndens salvelse, er man nødt til å høre fra Himmelen. Slik er det bare. Man kan ikke unngå det. Men hvis du går inn i forvirring, så blir du—du. . . blir du—blir du så forvirret, og Ånden blir bedrøvet; og vi ønsker ikke det, nei. Vi ønsker å komme hit for å tilbe. Vi har nydelige hjem, som jeg skal snakke om, om bare et øyeblikk, og så videre; hjemme, der vi besøker vennene våre og tar dem med. Dette er Herrens hus.

32 Nå, det er små barn, nå, små babyer. Nå, de vet ikke noe annet. De, den eneste måten de kan få det de ønsker, er å gråte etter det. Og noen ganger er det en slurk med vann, og noen ganger trenger de oppmerksomhet. Og derfor har vi, ved Guds nåde, innviet et rom. Det ble kalt, et "gråterom," på listen, men det er rett foran meg. Det er, med andre ord, der mødrene kan ta med babyene sine.

33 Nå, det forstyrrer aldri, kanskje, meg her på talerstolen. Kanskje jeg ikke engang vil legge merke til det, som er salvet. Men det er andre mennesker som sitter i nærheten, og det forstyrrer dem, ser dere, og de kom hit for å høre møtet. Så mødrene er. . . Begynner den lille babyen din å klynke; kan du ikke noe for det. Vel, så visst, det er en. . . Du skulle, du burde ta den med. En virkelig mor ønsker å ta med babyen sin til menigheten, og det er det du skulle gjøre.

³⁴ Og vi har et rom der du kan se hvert hjørne av bygningen, hele auditoriet; og en høyttaler der, slik at du kan kontrollere volumet akkurat slik du ønsker; med et—et lite toalett i enden, og håndvask, og alt helt tilpasset for morens bekvemmelighet. Med stoler og slikt, du kan sitte ned; plass for å skifte på babyen din, om den trenger å bli skiftet på, og alt ligger der. Det er helt ferdig.

³⁵ Og dessuten, mange ganger, vil tenåringer og noen ganger voksne, komme til å . . . Dere vet, ungdommer utveksler lapper, eller spiller bajas, eller noe, i menigheten. Nå, du er gammel nok til å vite bedre enn det. Skjøenner? Du skulle ikke komme hit . . . Hvis du ser frem til å bli en skikkelig mann en dag, og oppdra en familie til Guds Rike, så sett i gang med det samme, ser du, og—og oppfør deg rett og gjør rett, og nå, selvfølgelig.

³⁶ Nå, møtevertene står i hjørnene på bygningene, og så videre. Og hvis noen bråker, er de—er de ordinert, som deres oppgave, og tillitsmenn sitter her foran, at i tilfeller der noen har upassende oppførsel, har de fullmakt til å be den personen om å være stille.

³⁷ I så fall, hvis de ikke har den respekten, ville det være bedre at noen andre fikk plassen, fordi det er noen som ønsker å høre. Det er noen som har kommet for den hensikt, å høre. Og det er derfor vi er her, er å høre Herrens Ord. Og nesten alle ønsker å høre Det, og ønsker det så stille som de kan være. Så stille som de kan være; det er, ikke en masse prating og spektakkel.

³⁸ Selvfølgelig, noen tilber Herren, det er forventet. Det er slik det skulle være. Det er derfor du er her, for å tilbe Herren. Ganske enkelt hvis du føler for å prise Gud, eller rope, bare sett i gang, ser dere, for det er derfor du er her, ser dere, men, er å tilbe Herren på din egen måte å tilbe på. Men det er ingen som tilber Herren mens du snakker og utveksler lapper, og du hjelper noen andre til å komme bort fra tilbedelsen av Herren, ser dere, så vi føler at det ville være galt. Og vi ønsker å gjøre det til en regel i vår menighet, at i vår forsamling, at, til denne bygningen, denne menigheten vil bli innviet til Guds Rike og til Ordets forkynnelse. Be! Tilbe! Det er grunnen til at du skulle komme hit, å tilbe, da.

³⁹ Og så en annen ting, når møtet er over, vanligvis folket i menigheter . . . Jeg tror—jeg tror ikke det er her, for . . . Jeg har alltid dratt, ser dere, for jeg drar bort.

⁴⁰ Vanligvis, selv når jeg forkynner andre møter, kommer salvelsen, og visjoner skjer. Og jeg er utslitt, og jeg går ned inn i rommet. Og kanskje Billy, eller noen av mennene der, tar meg videre hjem, og lar meg hvile en stund, inntil jeg kommer ut av det, for det er en veldig stor påkjenning.

41 Men, så har jeg sett menigheter, der barna fikk lov til å løpe overalt i helligdommen, og—og de voksne stod og ropte tvers over rommet, til hverandre. Det er en sikker måte å ødelegge møtet som kommer den kvelden, eller når som helst det er. Skjønner?

42 Så snart møtet er avsluttet, forlat auditoriet. Du er ferdig, med tilbedelsen da. Gå så ut og prat med hverandre, og hva enn du ønsker å gjøre. Hvis du har noe du vil prate med noen om, å—å treffe dem, vel, dra med dem, eller til deres hjem, eller hva enn det er, men ikke gjør det i auditoriet. La oss innvie dette til Gud. Skjønner? Dette er Hans møtested, hvor vi møter Ham. Skjønner? Og Loven går frem fra helligdommen, selvfølgelig. Og jeg—jeg tror at det ville glede vår Himmelske Far.

43 Og så når dere kommer, og dere oppdager at gaver begynner å komme ned iblant dere... Nå, vanligvis... Jeg stoler på at det aldri vil skje her; men, når folk får en ny menighet, blir forsamlingen stiv, før du vet ordet av det. Du ønsker ikke at det skal skje. Når alt kommer til alt, er dette et sted for tilbedelse. Dette er Herrens hus. Og hvis åndelige gaver begynner å komme iblant dere...

44 Jeg har fått greie på, at siden jeg reiste, har folk flyttet inn hit fra ulike deler av landet, for å gjøre dette til sitt hjem. Jeg er takknemlig, full av takk til Gud, for at, jeg tror at...

45 Den morgenen da jeg innviet og la hjørnesteinen der, som en ung mann, ba jeg om at det måtte bli stående inntil Jesu Kristi Komme. Og da jeg gjorde det, skyldte jeg tusenvis av dollar, og de... Du kunne ta opp et offer i en forsamling på denne størrelsen og få tretti eller førti cent, og vår utgift var omkring hundre og femti, to hundre dollar i måneden. Hvordan i all verden kunne jeg klare det? Og jeg visste at jeg jobbet, og jeg ville betale det ned. Jeg... Sytten år som pastor uten å ta én cent, men ga alt jeg hadde, selv, utenom det som gikk til livets opphold; og alt som kom ned i den lille boksen bak, til Guds Rike.

46 Og folk profeterte og forutsa at innen ett års tid ville det bli gjort om til et verksted. Satan prøvde å ta det bort fra oss en gang ved en feil, i en bedragerisk rettsak. En mann påstod at han skadet foten sin mens han arbeidet på det, og lot det så bare gå, og deretter... og saksøkte og ville ta tabernaklet. Og i ukevis stod jeg på post. Men til tross for alle misforståelsene og forutsigelsene, og hva de sa, står det i dag som et av de peneste auditoriene og de fineste menighetene som finnes i De forente stater. Det er riktig.

47 Herfra har det levende Guds Ord gått ut, verden rundt, ser dere, verden rundt; og har kontinuerlig gått Sin gang rundt jorden, fra enhver nasjon under Himmelen, så langt vi vet, rundt og rundt verden. La oss være takknemlige for dette. La oss være takknemlige for dette.

48 Og nå som vi har et sted å oppholde oss, et tak over hodet, en ren, koselig menighet å sitte i, la oss innvie oss på nytt for oppgaven, og innvie oss til Kristus.

49 Og broder Neville, vår edle broder, ekte pastor, den levende Guds tjener. Så langt den mannen kjenner Budskapet, holder han seg med Det, med alt han har. Det er riktig. Han er en vennlig person. Han er litt redd for. . . Eller, ikke redd; jeg mener ikke det. Men han er så, så altfor vennlig, han synger ikke bare ut, vet dere, som for eksempel å—å si noe som er skarpt og skjærende, eller, "Sitt ned," eller, "Vær stille!" Jeg—jeg har lagt merke til det, og lyttet til lydbåndene bak det.

50 Men så har det seg slik at jeg kan gjøre det. Så jeg—jeg. . . Og jeg—jeg vil at dere skal huske mine ord, ser dere. Og alt dette blir tatt opp, ser dere. Alt blir tatt opp. Og, vær så snill, la enhver diakon stå på sin tjeneste-post, og husk at du er under et oppdrag fra Gud, til å holde den posten hellig. Skjønner? Enhver tillitsmann, det samme. Pastor er for å bringe frem. . .

51 Det er ikke pastorens rolle å måtte si det. Det er tillitsmennene. . . eller, jeg mener diakonene, for de er menighetens politi. Det er, hvis unge par kommer på utsiden og tuter, og, dere vet, hvordan de pleier å gjøre, eller noe lignende, i møter, eller går ut der. Og mor sender jenta si ned her, og hun drar avgårde med en eller annen frafallen gutt, og kjører der ute i bilen, og moren hennes tror hun er i menigheten, slik som det. Diakonen burde ta hånd om det. "Du kommer enten inn her og setter deg ned, ellers tar jeg deg med i bilen min og kjører deg hjem til moren din." Skjønner? Dere, dere må gjøre det.

52 Husk, kjærlighet er korrigerende, ser dere, alltid. Ekte kjærlighet er korrigerende, så du må være i stand til å ta korrigeringen. Og, mødre, vit nå at det er et sted der for babyene deres. Dere små barn vet bedre enn å løpe rundt gjennom bygningen. Skjønner? Og dere voksne vet bedre enn å prate og fortsette med samtalene deres i auditoriet. Skjønner? Ikke gjør det. Det er galt. Det behager ikke Gud.

53 Jesus sa, "Det er skrevet, Mitt hus skal være et hus for tilbedelse, bønn. Skal kalles et bønnens hus, av alle nasjoner!" Og de kjøpte og solgte, og Han flettet rep og drev folket ut av auditoriet. Og vi ønsker så visst ikke at det skal skje i denne helligdommen her. Så, la oss innvie våre liv, vår menighet, våre oppgaver, vår tjeneste, og alt vi har, til Guds Rike.

54 Nå, nå ønsker jeg å lese noen Skriftsteder før vi har innvielsesbønnen. Og—og, altså, er det bare en gjen-innvielse, for virkelig innvielse skjedde for tretti år siden. Nå i et. . . Så, så idet vi—vi leser dette Skriftstedet og snakker om Det i noen få minutter, stoler jeg på at Gud vil bringe Sine velsignelser til oss.

55 Og nå var det en annen ting jeg skulle si. Ja. Der vi pleide å ha båndopptakerne, og så videre, har vi et

ordentlig rom der, der de som ønsker å ta opp opptak. Det er spesielle tilkoblinger, og alt der, som kommer direkte fra hoved-mikrofonen, der inne.

Der er det rom, kapper, alt for dåpsmøte.

⁵⁶ Og så en ting, mange mennesker har alltid hatt imot meg, mange mennesker som egentlig ikke kjente Skriften, for å ha et krusifiks i en menighet. Jeg husker en gang at noe skjedde her vedrørende det. Jeg hadde tre kors, og en broder ble helt oppskaket fordi han hørte en annen denominasjon si at et krusifiks betydde katolsk.

⁵⁷ Jeg vil at en student, eller en eller annen, eller en gjenfødt kristen, skal si at katolikker har eneretten på krusifikset. Krusifiks av Kristus representerer ikke katolisisme. Det representerer Gud, Kongeriket. Nå, helgner representerer katolisisme. Vi tror det er “én Mellom-mann mellom Gud og menneske, og det er Kristus.” Men katolikker tror på alle slags mellom-menn, tusenvis av kvinner og menn, og alt mulig; en hvilken som helst katolikk, nesten, som dør, blir en mellom-mann. Nå, krusifiks av Kristus representerer Jesus Kristus.

⁵⁸ Visste dere at de tidlige kristne, ifølge oldtidshistorien om den tidlige menigheten, de bar kors på ryggen, hvor enn de gikk, for å signalisere og gi seg til kjenne som kristne? Nå, katolikkene hevder at det var dem. Selvfølgelig, de hevder at de var de første, men den katolske kirke var ikke engang organisert da. Skjønner? Men kristne bar et kors på . . . Du har hørt folk si, “korsrygg.” Sikter man da til katolikker?

⁵⁹ Det er de ekte katolikkene, verdens universale Hellig Ånds Menighet, er korrekt. Vi er katolikker. Vi er de originale katolikkene, de Bibel-troende katolikkene. Skjønner? De er kirken, katolske, organisasjonen. Vi er fri fra det. Vi er fortsettelsen av apostlenes doktrine. Vi er fortsettelsen av dåpen i den Hellige Ånd og alle tingene som den tidlige Menigheten stod for, og den katolske kirken har ingenting av det. Skjønner?

⁶⁰ Så, de plasserte krusifikset her, som ble brakt, som ble hugget ut av oliventre under der Jesus ba. Det er krusifikset som har tatt årevis, og ble gitt til meg av broder Arganbright. Og jeg ønsker å innvie det med denne menigheten.

⁶¹ Og hvor passende, at, hvem enn som hengte det der. Jeg vet ikke hvem det var, som hengte det her på min—på min venstre side. Han tilga tyven på Sin høyre side; det er meg.

⁶² Og en annen ting det representerer, siden Hans hode er bøyd, idet du ser Hans lidelse. Alle personer som er . . . Det skuer over alteret. Og Han venter på deg her, synder, og Han vil skue ned på deg. Senere vil de få et lite lys som sitter her, slik at når alterkallet blir gitt, vil et lys lyse på det, slik at når folk er her for . . .

63 Du sier, “Hvorfor trenger du det? Du skulle ikke ha et avgudsbilde.”

64 Vel, så, den samme Gud som sa, “Ikke lag dere noen utskårne bilder,” den samme Gud sa, “Bygg to kjeruber og la vingetippene deres legge seg over hverandre, og sett dem på nådestolen der folket ber.”

Ser dere, det er—det er, uten forståelse. Skjønner?

65 Så, det er inspirert og hengt direkte på sin rette plass. Og jeg er så takknemlig for å være han på den høyre siden. Jeg stoler på at Han har tilgitt meg, for jeg, når det gjelder det å fysisk stjele noe, så langt jeg vet, har jeg aldri gjort det i mitt liv; men jeg har ofte misbrukt Hans tid slik at jeg har stjålet på den måten. Og jeg har gjort mange ting jeg ikke skulle ha gjort. Og jeg er takknemlig til Gud, denne morgenen, for at Han har tilgitt mine synder.

66 Og nå ønsker jeg å lese ut fra Første Krønikebok 17, og bare tale i omkring fem minutter over innvielsesmøte, be, og deretter går vi inn i Budskapet. Nå, i Første Krønikebok, det—det 17. kapitlet.

Nå skjedde det, da David satt i huset, at David sa til profeten Natan: Se, jeg bor i et hus av sedertre, men HERRENS paktsark står under en teltduk.

Da sa Natan til David: Gjør alt det som ligger deg på hjerte; for Gud er med deg.

Men den samme natt skjedde det, at HERRENS ord kom til Natan, og Han sa:

Gå og si til min tjener David. . . Gå og fortell David min tjener: (rettere sagt), Så sier HERREN: Du skal ikke bygge et hus for meg der jeg kan bo:

For jeg har ikke bodd i noe hus siden den dagen jeg førte Israel opp og helt til i dag; men jeg har flyttet omkring i et telt og i tabernaklet.

Mens jeg har vandret rundt i hele Israel, har jeg da noen gang talt et ord til noen av Israels dommere, dem jeg befalte å være hyrder for mitt folk, og sagt: Hvorfor har dere ikke bygd et hus til meg. . . ?

Derfor skal du si dette til. . . David: Så sier hærskaernes HERRE: Jeg tok deg fra sauekveen, hvor du fulgte sauene, for at du skulle bli fyrste over mitt folk Israel.

Og jeg har vært med deg over alt hvor du enn gikk, og jeg har utryddet. . . dine fiender for deg, og jeg har gjort navnet ditt som navnet. . . de store på jorden.

67 Jeg ønsker å si, på dette punktet, at—at David så det samme som vi så. David sa, “Det er ikke riktig at dere har

bygd et hus av sedertre til meg, og min Guds paktsark fortsatt står under en teltduk.” Det var skinn som hadde blitt sydd sammen, av sau og dyr. Han sa, “Det er ikke riktig for meg å ha et koselig hjem, og min Guds paktsark fortsatt står i et telt.” Så, Gud la det på hans hjerte å bygge et tabernakel.

⁶⁸ Men, David, som var en—en mann med—med kjærlyghet og innvielse til Gud, hadde likevel utgytt for mye blod. Så han sa . . . David, talte dette i nærvær av den tidens profet, som var Natan. Og Natan, som visste at Gud elsket David, han sa, “David, gjør alt som er i ditt hjerte, for Gud er med deg.” Hvilken uttalelse! “Gjør alt som er i ditt hjerte, for Gud er med deg.” Og den samme natten . . . Viste Davids innvielse til Guds kjærlyghet.

⁶⁹ Og fikk så se, den sammen natten, vite at han tok feil, at han ikke fikk lov til å gjøre det, Gud var nådig nok til å komme ned og tale til Natan. Og jeg har alltid likt disse ordene, “Gå og fortell Natan Min . . . Gå og fortell David Min tjener, at, ‘Jeg tok deg fra sauekveen.’” Nettopp, han var ingenting.

⁷⁰ Og jeg ønsker å anvende det her, bare et øyeblikk. “Jeg tok deg fra ingenting, og Jeg—Jeg—Jeg ga deg et navn. Du har fått et navn på linje med store menn som er på jorden.” Og jeg ønsker å anvende det på en—på en fortrolig, men på en—en måte for å få frem et poeng. Jeg trodde at . . .

⁷¹ For noen få år siden, stod jeg nede i byen her, og ingen brydde seg om meg. Ingen elsket meg. Og jeg elsket mennesker, men ingen elsket meg, på grunn av bakgrunnen til familien min. Ikke for å ringeakte min kjære mor og far.

⁷² Hvor jeg skulle ønske at mamma kunne ha opplevd å gå inn i denne helligdommen, denne morgenen. Mange av veteranene som satte til side pengene sine for å hjelpe til å bygge det her, kanskje Gud, denne morgenen, vil la dem kikke over rekkverket.

⁷³ Men familien Branham hadde ikke et veldig godt navn her omkring, på grunn av drikking. Ingen hadde noe med meg å gjøre. Og jeg husker at jeg fortalte min kone for ikke lenge siden, da jeg kom på at jeg—jeg ikke kunne få noen til å snakke til meg. Ingen brydde seg om meg. Og nå må jeg gjemme meg, for å få litt hvile.

⁷⁴ Og nå har Herren gitt oss dette flotte stedet, og—og disse herlige tingene som Han har gjort. Og Han ga meg et . . . Istedenfor et—et dårlig navn, ga Han meg et navn på linje med noen av de store menn. Og Han har avskjært mine fiender hvor enn jeg har gått. Aldri har noe stått i veien for Det, hvor enn Det har gått. Men, og hvor takknemlig jeg er for det.

⁷⁵ Og hvordan kunne jeg vite; som en liten fillefrans her oppe, to eller tre kvartaler herfra, til Ingramville skole, da jeg var

gjenstand for latterliggjøring for hele skolen, siden jeg var så fillete, og skøytet på en gammel dam? Hvordan kunne jeg vite at nede i den dammen lå et lilje-frø som kunne blomstre slik som dette? Og hvordan kunne jeg vite, at, ingen snakket til meg, og likevel ville Han gi meg et—et navn som ville bli hedret iblant Hans folk?

⁷⁶ Og, nå, David fikk ikke lov til å bygge templet. Han kunne ikke gjøre det. Men Han sa, “Jeg vil oppreise fra din ætt, og han vil bygge templet, og det templet skal være et evig tempel. Og på din sønn, Davids sønn, vil det være et evig rike; han vil kontrollere.” Salomo, Davids sønn i det naturlige, fra hans naturlige styrke, bygget et hus for Herren, et tempel.

⁷⁷ Men da den ekte Davids Sæd kom, Davids Sønn, fortalte Han dem at det ville komme en tid da det ikke ville bli stein tilbake på stein, av det templet. Men Han prøvde å vise dem til et annet tempel.

⁷⁸ Johannes, åpenbareren, over i Åpenbaringens Bok, så han dette Tabernaklet. Åpenbaringen 21, så han, “Det nye Templet komme, stige ned fra Himmelen, prydet som en brud som var prydet for sin brudgom. Og en Røst ut av Templet, sa, ‘se, Guds Tabernakel er hos menneskene, og Gud skal være hos dem, og de skal tørke alle tårene fra sine øyne. Og det skal aldri være mer sult, heller aldri mer sorg, aldri mer smerte eller død; for de første ting er veket bort.’”

⁷⁹ Deretter vil den sanne Davids Sønn, som vi kommer til å se i disse leksjonene som kommer denne uken, vil deretter komme til Sitt Tempel, Guds Tempel, det sanne Tabernaklet som Han har gått bort for å bygge nå. For, Han sa, i Johannes 14, “I Min Fars Hus er mange rom, og Jeg vil gå...” Hva mente Han med det? Det er allerede forutbestemt. “Og Jeg vil gå for å forberede et Sted for dere, og vil komme tilbake, for å ta dere til Meg.” Og, selvfølgelig, vet vi at det vil bli i den store Tidsalderen som kommer. Og den sanne Davids Sæd vil ta Tronen, som er Jesus Kristus, og vil der råde over Menigheten, som Sin Brud, i Huset med Seg, og over de tolv Israels stammer, gjennom hele Evigheten.

⁸⁰ Og disse små stedene; slik som David, kunne ikke bygge det sanne Guds Tabernakel, fordi han ikke var klargjort for å gjøre det. Det var ingenting han kunne gjøre. Han var en dødelig, og utgytte blod. Slik er det også i dag, for oss, vi er ikke klargjort for å bygge det sanne Guds Tabernakel. Det er bare Én som kan gjøre det, og Det er under Sin oppførelse nå.

⁸¹ Men dette lille tabernaklet, på linje med templet som Salomo bygde Ham, og på linje med de andre, er bare midlertidige tilbedelsessteder inntil tiden kommer da det sanne Tabernaklet vil bli satt opp på jorden. “Og rettferdighet skal råde fra himmel til himmel. Og det vil ikke være mer sorg.”

Det vil ikke bli forrettet flere begravelser i det Tabernaklet. Det vil ikke bli flere brylluper, for Bryllupet vil være ett stort Bryllup for Evig. Hvilken tid det vil bli!

⁸² Men la oss sette oss fore i vårt hjerte, i dag, at for å minnes og vente på det Tabernaklet som skal komme, at vi på en slik måte vil la oss prege av Hans Ånd, at vi vil tilbe på dette sted som om vi var på det andre Stedet, mens vi venter på at det Stedet skal komme.

⁸³ La oss nå reise oss opp, og mens jeg leser den Hellige Skrift.

Og jeg så en ny himmel og en ny jord: for den første himmel og den første jord var blitt borte; og havet er ikke mer.

. . . Jeg Johannes så den hellige staden, det nye Jerusalem, komme ned fra Gud ut fra himmelen, gjort i stand som en brud smykket for sin brudgom.

Og jeg hørte . . . røst fra himmelen som sa: Se, Guds tabernakel er hos menneskene, og han skal bo hos dem, og de skal være hans folk, og Gud selv skal være hos dem, og være deres Gud.

La oss bøye våre hoder nå.

⁸⁴ Vår Himmelske Far, vi står i ærefrykt. Vi står i respekt og i Hellig ærbødighet. Og vi ber Deg, Herre, om å ta imot vår gave, som Du har gitt oss nåde, penger, til å gjøre i stand til et tilbedelsessted for Deg. Det er ingen ting, eller noe sted som vi kunne gjøre i stand på jorden, som kunne være verdig for Guds Ånd å bo i. Men vi tilbyr dette til Deg som et tegn på vår kjærlighet og følelser for Deg, Herre. Og vi takker Deg for alle tingene som Du har gjort for oss.

⁸⁵ Og, nå, bygningen og tomten er innviet for lenge siden, til tjenesten, og vi takker Deg for minner om det som har vært. Og nå, Herre Gud, slik en visjon brøt frem, for mange år siden, som uttrykte dette, at jeg så en gammel bygning som folket en gang var i, og den hadde blitt reparert og fornyet, og jeg ble sendt tilbake over elven.

⁸⁶ Nå, Herre Gud, himmelens og jordens Skaper, vi står som Din hjords folk. Vi står som Ditt Rikes folk. Og med meg selv, og pastoren, og menigheten, folket, innvier vi denne bygningen til tjeneste for den Allmektige Gud, ved Jesu Kristi Navn, Hans Sønn, til tjeneste for Gud, og for ærbødighet og respekt for Gud. Og må Evangeliet på en slik måte strømme ut fra dette sted at Det vil få verden til å komme fra de fire verdenshjørner, for å se Guds Herlighet som går ut fra det. Slik Du har gjort i fortiden, må fremtiden bli mange ganger mektigere.

⁸⁷ Far, vi innvier nå oss selv til tjenesten, gjennom Ordet, med alt som er i oss. Herre, forsamlingen og folket, de innvier

seg, denne morgenen, til hørelsen av Ordet. Og vi, som tjenere, innvier oss selv, "Til forkynnelsen av Ordet; til å være rede i tide, og utide; overbevis, irettesette med all tålmodighet." Slik som det er skrevet der i hjørnesteinen, fra tretti år siden. Du sa, "Tiden ville komme da folk ikke ville tåle den sunne Lære, men ville ta seg lærere i mengdevis, for de vil ha det som klør i øret på dem; og blir vendt bort fra Sannheten, til eventyr." Herre, idet vi har prøvd å holde ut Ordet til folket, må vi bli inspirert og styrket med et dobbelt pågangsmot. Herre, idet en dobbel del av Ånden faller på stedet, må den Hellige Ånd . . .

⁸⁸ Slik som det var den dagen da templet ble innviet, da Salomo ba; den Hellige Ånd, i form av Ildstøtten og Skystøtten, kom inn inngangen, strømmet opp rundt Kjerubene, fór over til det Hellige Sted og fant Sitt hvilested der. Å Gud! Salomo sa, "Hvis Ditt folk er i vanskeligheter noe sted, ser til dette Hellige Sted og ber, så hør fra Himmelen."

⁸⁹ Herre, må den Hellige Ånd, denne morgenen, komme inn i ethvert hjerte, enhver innviet sjel som er her inne. Og Bibelen sier, at, "Guds Herlighet var så mektig at tjenerne ikke engang kunne gjøre tjeneste, på grunn av Guds Herlighet." Å Herre Gud, la det gjenta seg igjen idet vi overgir oss selv til Deg, med menigheten, i innvielse for tjeneste. Og det er skrevet, "Be, og dere skal få."

⁹⁰ Og vi overgir oss selv, og overlater vår menighet, denne morgenen, til Deg, til tjeneste, for de siste dagers Lys, for kveldstidens Lys; slik at vi kan bringe trøst og tro til det ventende folket som venter på Brudgommens Komme, for å kle en Brud i Kristi Evangelium, som Herren Jesus kan ta imot. Dette innvier vi, jeg selv, broder Neville, og forsamlingen, til Guds tjeneste, i Jesu Kristi Navn. Amen.

Vær så god og sitt.

⁹¹ David sa, "Jeg ble glad da de sa til meg, 'La oss gå til Herrens hus.'" Og må det alltid være slik med oss, at, når det blir nevnt, vil vi være glade for å samles i Herrens hus. [Forsamlingen sier, "Amen."—Red.] Amen.

⁹² Nå, etter det lille innvielsesmøtet, har jeg en time nå.

⁹³ Og, nå, bare husk nå hva vi er innviet til; til ærbødighet, hellighet, stillhet innfor Herren, tilbedelse innfor Herren. Og bare vær så ærbødige som dere kan, i Herrens hus. Og, nå, og når møtet er avsluttet, rett etter at møtet er avsluttet, så gå fra bygningen. Skjønner? Og det gir vaktmesteren tid til å komme inn hit og gjøre det rent til neste gang, og bli ferdig. Og da blir det ingen uorden i Herrens hus. Og . . . ? . . . Jeg tror dere . . . stedet vil være ryddet ferdig omtrent femten minutter etter at møtene er avsluttet. Husk på å være vennlig. Håndhils på alle, og invitér alle tilbake.

94 Og—og vi forventer å ha, denne kommende uken nå, et av de mest høytidelige møter som noen gang har blitt avholdt i tabernaklet. Vi ser frem til det. Nå, jeg—jeg . . . har aldri gått opp for meg før noe . . . før jeg langt, sent, i de små timer i går natt, i bønn, begynte å se noe. Så, jeg stoler på at dette vil bli en stor stund, som jeg tror det vil bli, hvis Herren vil hjelpe oss. Nå, nå, da jeg sa, “stor stund,” nå, jeg skal tale om noe vedrørende det, denne morgenen. Dere vet, det mennesker kaller “stort,” er noen ganger ikke stort. Men det Gud kaller “stort,” kaller mennesker tåpelig; og det Gud kaller “tåpelig,” kaller mennesker stort. Så la oss ha det i sinne, veie ethvert Ord.

95 Nå, møtene er lange. De vil trekke ut, fordi det er et vanskelig møte, mye undervisning, innvielse. Og jeg bare . . .

96 Stedet der jeg bor, prøver folket bare, ønsker å føre meg med alt mulig, men jeg . . . Sa, “Vel, du har gått så mye ned i vekt, broder Branham, slikt.” Men jeg har stadig vært i møter. Jeg må dra herfra neste søndag kveld, for å komme til et annet et, meget snart, i Mexico. Så, det er rett og slett hardt. Så, men jeg prøver bare å unngå så mye spising, og—og gjøre meg selv klar.

97 Og jeg er glad, denne morgenen, for å se broder Junior Jackson, og—og broder Ruddell, og—og de ulike forkynnerne, og så videre, rundt omkring. Gud velsigne dere alle.

98 Nå ønsker jeg—jeg å—å tale til dere denne morgenen over et emne som jeg har skrevet ned noen notater på her. Og jeg ønsker å lese først fra Jesajas Bok, det 53. kapitlet. Nå, mens dere slår opp til det, ønsker jeg å komme med en kunngjøring, eller to.

99 At, i kveld, ønsker jeg å tale over *denne* Boken, la Det danne en bro mellom den siste menighetstiden til åpningen av Seglene. Nå, det er en stor kløft der.

100 Og, tidligere, da jeg var ferdig med menighetstidene, talte jeg også der over Daniels sytti uker, rett etter det, fordi det passet inn. Og jeg sa, “Nå, hvis jeg noen gang tar de Syv Segl, må jeg bli ferdig med disse Daniels sytti uker, for å kunne flette inn Seglene.” Lot én ting være åpent, og det var det 5. kapitlet, av Boken med de Syv Segl. Og vi vil ta det i kveld.

101 Vi vil prøve å starte tidlig i kveld. Hva med me . . . Allerede nevnt det, har du, starte tidlig? [Broder Neville sier, “Ja.”—Red.] Hva om, kunne alle være her rundt klokken syv? [Forsamlingen sier, “Amen.”] Ja vel. La oss begynne det vanlige møtet klokken halv syv, sang-møtet, og jeg vil være her til syv. Og videre gjennom uken vil vi begynne tidlig. Og—og vi, nå, vi kommer . . .

102 Det er ingen som elsker å synge slik kristne gjør. Vi elsker sang. Vi elsker de tingene.

103 Men nå er vi—er vi i noe annet nå. Vi er—vi er i Ordet, ser dere, så la oss—la oss holde oss rett med Det nå. Vi skal. Vi er—vi er i undervisning. Og dere kan forstå hvilken stor belastning det er på meg, ser dere, fordi, hvis jeg underviser noe galt, må jeg svare for det. Skjønner? Og derfor må jeg ikke ta hva noen andre sier. Jeg må . . . Det må være inspirert. Og jeg tror at de Syv Engler, Som holder disse Syv Tordner, vil gi det. Skjønner?

104 Og nå i Jesaja, det 53. kapitlet av Jesaja, det 1. verset, eller to. Jeg ønsker å stille dette spørsmålet.

105 Nå, dette angår ikke de Syv Segl, i det hele tatt. Dette er bare et Budskap. For, jeg visste jeg måtte ha innvielse, og jeg kunne ikke gå inn i Det fordi jeg ville ikke fått tid. Men jeg tenkte, bare for et lite innvielsesmøte, lite minnesmøte for denne menigheten, eller lite innvielsesmøte, rettere sagt, så de—de . . . ville ikke blitt tid til å gå inn i det jeg ønsker å si, ser dere, vedrørende denne åpningen av denne Boken, så jeg kommer til det i kveld. Og nå er dette bare et lite møte, slik at, det—det vil passe rett inn med Det, da.

106 Så, nå, lytt til ethvert Ord. Grip Det. Og—og hvis dere tar Det opp på lydbånd, eller noe, så hold dere nøyaktig til lydbåndets Lære. Ikke si noe utenom det lydbåndet sier. Bare si nøyaktig hva lydbåndet sier. Skjønner? Nå, fordi, noen av de tingene, vi kommer til å forstå en hel masse av dette nå, hvorfor Det er misforstått. Skjønner? Og glem ikke, bare si nøyaktig det lydbåndet sier. Ikke si noe annet. Skjønner? For, jeg sier ikke Det av meg selv. Det er Ham som sier Det, ser dere. Og så mange ganger, forvirring, folk reiser seg og sier, “Vel, *Den-og-den* sa Det betydde *slik-og-slik*.” Bare—bare la Det være slik Det er.

107 Ser dere, det er slik vi ønsker Bibelen. Akkurat slik Bibelen sier Det, det er slik vi ønsker Det, akkurat—akkurat slik som Det. Ikke legg din egen tydning til Det. Det er allerede tydet, ser dere. Nå:

Hvem trodde det budskapet vi hørte? Og for hvem ble HERRENS arm åpenbart?

108 La meg lese det igjen nå, nøye.

Hvem trodde det budskapet vi hørte? (Spørsmål!) Og for hvem ble HERRENS arm åpenbart?

109 Med andre ord, “Hvis du har trodd budskapet vi hørte, så har Herrens arm blitt åpenbart.” Skjønner?

Hvem trodde det budskapet vi hørte? Og for hvem ble HERRENS arm åpenbart?

110 Nå ønsker jeg også å lese i Matteus’ Evangelium, det 11. kapitlet av Matteus. Og, nå, ta med arkene deres og slikt, for hele tiden . . . Hvis du ikke har en båndopptaker, så ta med deg—deg . . . arket ditt slik at vi kan få tak i det. Det 11.

kapitlet av Matteus, det 25. og det 26. vers, 11:26 og 27. Ja vel, Jesus taler, i bønn. Jeg ønsker å begynne litt før det. La oss si det 25. og 26. verset. Skjønt, jeg tror det var der jeg kunngjorde, for jeg hadde markert det her i Bibelen min.

På den tid tok Jesus til orde og sa: Jeg takker deg, Far, himmelens og jordens Herre, fordi du har skjult dette for vise og kloke, men åpenbart det for umyndige.

Ja, Far, for slik var det velbehagelig for deg.

111 Få tak i de to Skriftstedene. “Hvem trodde det budskapet vi hørte? Og for hvem ble Herrens arm åpenbart?” “Da takket Jesus Gud for at Han hadde skjult mysteriene for vise og kloke, og åpenbart det for umyndige som vil lære, for det behaget Gud å gjøre det.” Nå, fra denne teksten, eller kon- . . .

112 Fra denne Skriftlesningen, trekker jeg ut denne teksten: *Gud skjuler Seg i enkelhet, åpenbarer Seg så i det samme.* Nå, for lydbåndene gjentar jeg stadig slik, for lydbåndene, ser dere, for de—de tar Det opp på lydbånd. Skjønner? *Gud skjuler Seg i enkelhet, åpenbarer Seg så i det samme.*

113 Det er rart å tenke på at Gud gjør noe slikt som det. Gud vil skjule Seg i noe så enkelt som vil få de vise til å gå glipp av det en høy gang; og snur seg så rundt igjen, i det, en enkel ting i enkelheten i Hans måte å arbeide på, og åpenbarer Seg rett fram igjen. Jeg tenkte det danet en—en tekst, slik at vi kan studere dette før vi går inn i de—de—de store Lærene i de Syv Segl. Mange går glipp av Ham ved måten Han åpenbarer Seg Selv på.

114 Nå, mennesker har sine egne idéer om hva Gud burde være og hva Gud kommer til å gjøre. Og slik jeg har kommet med det gamle utsagnet mange ganger, at, mennesket er og blir menneske. Mennesket priser alltid Gud for det Han gjorde, og ser alltid fremover mot det Han vil gjøre, og overser det Han gjør. Skjønner? Skjønner? Det er slik de går glipp av det. De ser tilbake og ser det mektige Han har gjort, men de går glipp av å se det enkle Han brukte å gjøre det med. Skjønner? Og så ser de fremover og ser noe mektig som kommer, som skal skje, og, ni av ti ganger, skjer det allerede rett rundt dem. Og det er så enkelt at de ikke forstår det. Skjønner?

115 En dag, en—en mann her oppe i Utica. . . Og hvis noen av hans familie er her, sier jeg ikke dette for noen—for noen radikal avsløring av mannen. Han var en—en veteran fra Borgerkrigen. Og jeg tror han var. . . Jeg vet ikke hvilken side han var på, men jeg tror han var en motstandsmann. Men, han—han var en vantro, og han påstod at det ikke var noe slikt som Gud. Han bodde i Utica. Han het Jim Dorsey. Mange av dere kjente ham kanskje.

116 Han har gitt meg mang en vannmelon, da jeg var en liten gutt. Han pleide å dyrke vannmeloner nede ved elven, i den—i den nederste delen der. Og han var en god venn av pappaen min.

Men han sa, en dag, noe av det mest enestående som noen gang hadde blitt sagt til ham, i motsetning. Nå, jeg var bare en liten gutt i de dager. Men, i motsetning til hans tro, som fikk ham til å gå bort og bøye hodet og gråte. Og jeg fikk vite at, ved dette, ble mannen herlig omvendt til Kristus i en alder av åtti-fem år.

¹¹⁷ Han spurte en liten jente, en dag, som kom fra søndagsskolen, hvorfor hun kastet bort tiden sin på å gjøre noe slikt som det? Hun sa, fordi hun trodde at det var en Gud. Og herr Dorsey sa at, han sa, "Barn, du tar så feil, ved å tro på noe slikt som det."

¹¹⁸ Og sa at den lille jenta bøyde seg ned og plukket opp en—en liten blomst fra . . . fra bakken, plukket ut kronbladene, og sa, "Herr Dorsey, kan du fortelle meg hvordan denne lever?"

¹¹⁹ Der var det. Da han begynte å søke tilbake, kunne han ha sagt til barnet, "Vel, den vokser i jorden." Og da kunne spørsmålet komme tilbake, "Hvor kom jorden fra? Hvordan kom det frøet hit? Hvordan skjedd det?" Videre, og videre, og videre, og sendte det stadig tilbake inntil han forstod. Skjønner?

¹²⁰ Ikke de store glamorøse tingene som vi tenker på, men det er de enkle tingene som Gud er så virkelig i, enkelheten. Så, det behager Gud å åpenbare Seg, og deretter skjule Seg; deretter skjule Seg, og åpenbare Seg, i enkle, små ting. Det går—det går langt over hodene på menneskene.

Fordi, hvis du sier, "Hvorfor ville en rettferdig Gud gjøre det?"

¹²¹ Er fordi mennesket ble skapt, i begynnelsen, ikke for å prøve å klare seg på egenhånd. Et menneske ble skapt for å stole fullstendig på Gud. Det er grunnen til at vi blir sammenlignet med lam, eller sauer. En sau kan ikke lede seg selv; han må han en leder. Og det er meningen at den Hellige Ånd skal lede oss. Så, mennesket er skapt på den måten.

¹²² Og Gud gjorde alle Sine verk så enkle, slik at den enkle kunne forstå det. Og Gud gjør Seg Selv enkel, med de enkle, for å kunne bli forstått av de enkle. Med andre ord, Han sa, i Jesaja 35, tror jeg. Han sa, "Selv en dåre, skal ikke gå seg vill." Det er så enkelt!

¹²³ Og vi vet at Gud er så stor, at vi forventer at det skal være noe stort noe, og vi går glipp av det enkle. Vi hindres av enkelhet. Det er slik vi går glipp av Gud, er å hindres av enkelhet. Gud er så enkel at de lærde i disse tider, og alle tider, går glipp av Ham en høy gang. Fordi, i sine intellekt, vet de at det ikke er noe som Ham, så stor; men, i Sin åpenbaring, gjør Han det så enkelt at de går rett forbi det og går glipp av det.

¹²⁴ Nå, studér Det. Studér alt sammen. Og dere som er på besøk her, når dere går til motell-rommene deres, så ta de

tingene og tenk gjennom dem. Vi har ikke tid til å analysere Det slik Det burde bli analysert, men jeg vil at dere skal gjøre det når dere kommer til motellet, eller hotellet, eller hvor enn dere bor, eller hjemmet. Kom sammen og studér Det.

125 Går glipp av Ham på grunn av måten Han åpenbarer Seg på; for Han er så stor, likevel, skjuler Han Seg i enkelhet, for å gjøre Seg Selv kjent for den minste. Skjønner? Ikke prøv å få tak i det store, fordi Han går over toppen av det. Men lytt til enkelheten i Gud, og da finner du Gud rett der på den enkle måten.

126 Høykultivert, verdslig visdom, utdannet, går alltid glipp av Ham. Nå, jeg er ikke her. . . Og jeg vet det er skole-lærere, to eller tre, som jeg vet om, som sitter her inne. Og jeg er ikke her for å motsi skole og utdanning, og prøve å støtte analfabetisme. Jeg er ikke her for det. Men, hva det er, folket har lagt så stor vekt på det at de, selv i seminarene og så videre, går de glipp av nettopp den tingen Gud har satt foran dem.

127 Det er derfor jeg ikke er imot brødre som er i denominasjoner, men jeg er imot denominasjons-systemet, fordi det prøver å opphøye seg selv, og—og—og utdanne sine forkynnere til et *sådant-sådant* punkt, at, hvis de ikke har en korrekt skolering og utdanning, blir de jaget på dør. Og—og de må bestå psykiaterens test, og så videre. Jeg har aldri trodd at det var Guds vilje å teste en forkynner ved psykiatri, men å teste ham ved Ordet. Skjønner? Det—det—det ville være Guds måte å teste Sin mann som Han sendte ut, til å ha Ordet.

128 “Forkynn Ordet!” Nå, i dag forkynner vi filosofi, vi forkynner læresetninger og denominjonalisme, og så mange ting, og utelater Ordet, fordi de sier Det ikke kan forstås. Det kan bli forstått. Han lovet å gjøre det. Nå ber vi Ham om å gjøre det.

129 Nå skal vi ta noen få karakterer her i noen få minutter.

130 La oss legge merke til på Noahs tid. Noahs tid, så Gud at verdslig visdom var tillagt så stor vekt og respekt, at Han sendte et enkelt budskap med en enkel person, for å vise dem Sin storhet.

131 Nå, vi vet at på Noahs tid, hevder de at en sivilisasjon var så mektig, da, at vi aldri har nådd det punktet ennå, i vår moderne sivilisasjon. Og jeg tror at det til slutt vil bli nådd, fordi vår Herre sa, “Som det var på Noahs tid, slik vil det være ved Menneskesønnens Komme.” Han ga noen illustrasjoner.

132 Og de bygde pyramiden og sfinksen der i Egypt, og de bygde gigantiske ting som vi ikke har noen kraft, i dag, til å bygge slike med. De hadde en—en—en balsamering, slik at de kunne balsamere en kropp, til å få den til å se naturlig ut og bestå frem til i dag. Vi klarer ikke det. Vi klarer ikke å lage en mumie i dag. Vi har ikke utstyret å lage det med. De hadde

farger som—som var så holdbare, for fire eller fem tusen år siden, det er fortsatt den samme fargen det var. Skjønner? Vi har ikke noe slikt som det i dag.

¹³³ Og mange store ting fra den sivilisasjonen taler om dens overlegenhet over vår moderne sivilisasjon. Og derfor kan man forestille seg hvordan utdanning og vitenskap, fra slike store bevis som vi har igjen, på at det var en slik sivilisasjon. Hvilken—hvilken mektig sivilisasjon det må ha vært, vel, disse minnesmerkene, hvordan vitenskap og—og moderne sivilisasjon og utdanning var—var en—en nødvendighet iblant folket. “De må være. Det måtte være.” Det var knapt noe, antar jeg, noe analfabetisme iblant dem, i det hele tatt.

¹³⁴ Og dermed, sonderte Gud, gjennom det store terrenget på den tiden, i systemene deres, kunne, kanskje ikke, finne den rette slags mann, før Han fant en analfabet, kanskje, gårdbruker som het Noah, en sauegjeter. Og Han ga ham Sitt budskap til å forkynne for folket, som var så enkelt, i forhold til deres—deres lærdom på den tiden, slik at folket ble forvirret over enkelheten i budskapet. Og, likevel, var budskapet, i møte med vitenskapen, “Radikalt! Hvordan kunne det være regn i skyene, når det ikke var noe regn der oppe?” Skjønner? Og det enkle budskapet om—om å bygge en ark, og konstruere noe å gå inn i, når det ikke var noe vann å flyte på. Ja, han ble en fanatiker. Og han ble en—en—en—en. . . det vi ville kalle, hvis dere vil unnskyldte dagens uttrykk, en “merkelig skruer.”

¹³⁵ Og nesten alle Guds folk er “merkelige skruer,” ser dere. De er det. Jeg er glad for å være en av dem. Så, dere vet, de—de er annerledes enn den—den moderne sivilisasjonens trend, derfor blir de rare, merkelige. Han sa Hans folk var “Et særegent folk, underlig, merkelig; men et åndelige presteskap, en kongelig nasjon, som bærer frem åndelige offer til Gud, deres leppers frukt, som priser Hans Navn.” Hvilket—hvilket folk! Han har dem.

¹³⁶ Og legg merke til, nå, for noe stort det må ha vært på den tiden, at en fanatiker stod frem i menigheten; en fanatiker, og forkynte et evangelium som tilsynelatende var helt i utakt, med deres måte å tro på. Og vitenskapsmenn, “Ja, det—det var ren galskap.” Hvordan de vitenskapelig kunne bevise at det ikke var noe regn der!

¹³⁷ Men denne enkle sauegjeteren trodde, “Hvis Gud sa det ville regne, ville det regne.” Skjønner?

¹³⁸ Og bare sammenlign det med i dag, med når noen blir helbredet. De sier, “Det er bare følerier. Jeg kan vitenskapelig bevise for deg at kreften, eller substansen, eller—eller—eller tingen fortsatt er der.” Men, for den enkle troende, er den forsvunnet. Skjønner? Fordi, han ser ikke på substansen, han ser på løftet, akkurat slik som Noah gjorde.

139 Så forstår dere ikke, “Slik som det var på Noahs tid, slik skal det være i Menneskesønnens Komme”?

140 Vitenskapelig, ingen . . . Legen kunne si, “Hør her, kulen din er der fortsatt. Kreften din forblir. Armen din er så forkrøplet som den alltid har vært. Du er gal.”

141 Og, husk, det er den samme ånden fra Noahs tid, som sa, “Det er ikke noe regn der oppe. Vi kan fotografere månen med instrumenter, og det er ikke noe regn der.” Men hvis Gud sa det ville bli regn der!

142 “For tro er substansen av det en håper på, beviset på det en ikke har sett.” Og tro finner sitt endelige hvilested på Guds Ord. Det er der den finner sitt hvilested. Forstår dere? [Forsamlingen sier, “Amen.”—Red.] Dens hvilested er på Guds Ord.

143 Det var der Noah lot den hvile, “Gud sa så.” Det avgjorde det. Nå hvis dere legger merke til igjen, så, nå, Noah, var en fanatiker, ved å tro på slikt.

144 Og menneskene i dag som tror på dåpen i den Hellige Ånd. Nå, menigheten sier, “Disse menneskene er fanatikere. De er ikke annet enn en flokk med oppstemte, emosjonelle folk som er grepet av panikk.” Men lite vet de at Guds Ord lærer det. Det er et løfte.

145 Og, for Noah, uansett hvor mye de sa, “Den gamle mannen var sinnssyk; at han tok vitenskapelig feil; og—og—og, intellektuelt, tok han feil.” Men, for Noah, var det Herrens Ord, og Noah holdt seg til det. Og de vise og forstandige lot seg hindre av enkelheten i det, og mistet sine liv. For en—en—en irttesettelse nå, det er, til den generasjonen!

146 Mange folk sier, “Hvis jeg hadde levd dengang da!” Nei, du ville ha inntatt den samme holdningen. Fordi, i dag, blir akkurat det samme fremstilt igjen i dag, bare i en annen form, de snubler over Det i dag akkurat slik de gjorde da.

147 Uten tvil, i de dager, hadde de massevis av forkynnere, men Noah var inspirert av Gud. Og Noah kunne se ut og se hva som var i ferd med å skje, og vite at en utro og ondskapsfull generasjon, som det, at Gud ikke ville la den bestå. Så hva kan vi gjøre, i dag, uten å se det samme! En nåtidens Sodoma og Gomorra, ser dere, ondskapsfullt, utro folk, så kultiverte i lærdom at de snubler over enkelheten i Guds manifestasjon av Sitt Vesen og Sitt Ord, som viser Hans Ord.

148 Det er ikke én person i verden, Rosella, som . . . eller, og—og kan si at—at vi ikke ser selve Guds Ord manifestert iblant oss. Selve løftet for de siste dager, selve Kveldslysene som skulle skinne, vi er et privilegert folk som ser det. Og, der, den høy-kultiverte verden, det er skjult for dem. Jesus sa til Gud, Faderen, Han sa, “Det behaget Deg å skjule det fra dem. Ja, Far, Du har skjult det.” La dem, med sin visdom . . .

149 Ser dere, det var visdom som fikk ballen til å rulle i syndens møkk, i begynnelsen; for Eva søkte etter visdom da hun møtte satan, og satan ga det til henne, ser dere. Og visdom er i motsetning til Ordet. Vi blir ikke bedt om å ha visdom. Vi blir bedt om å ha tro på det som allerede er blitt sagt. Så, skjønner? Men, i dag, pynter de lærde på Det på en slik måte, og setter Det over der, legger sin egen tydning til Det, alltid gjort det. De gjør det samme i dag; det er i den samme utstrekningen. Nå, folk, men det . . .

150 Eller, folk gikk glipp av det da, akkurat slik de går glipp av det og gjør det i dag. Det samme. De gjør det samme. For, de . . . For grunnen til at de gikk glipp av det, var fordi de var for smarte til å tro det. Skjønner? Nå, budskapet var så enkelt, slik at de smarte var for smarte til å tro enkelheten i budskapet. Åh, du store! Gud gjorde det så enkelt, i Sannheten, at de smarte og intellektuelle gikk glipp av å se det, fordi det var så enkelt. Vel, det er det som gjør Guds storhet så stor; fordi, Han som er den største, kan gjøre Seg Selv enkel.

151 Mennesker i dag, viser at de ikke er av Gud, de er store og prøver å bli større, og utgir seg for å være større, og, "Store Biskop, Doktor Hellige Pave," og sånt, og gjør seg selv til noe de egentlig ikke er. Og Gud, som er så stor, bringer Seg Selv ned i det enkle. Enkelhet er storhet.

152 Vi kan bygge et jetfly, vi kan skyte en rakett til . . . til . . . eller plassere et—et—et rakettvåpen i en bane. Og vi kan gjøre alle disse tingene, men vi kan ikke ikke bygge ett gressstrå. Hm-hmh. Amen. Hva med det? Men istedenfor å prøve å komme tilbake og se hva som skaper gresset, og ta imot selve den Gud som skapte gresset, prøver vi å bygge et rakettvåpen som kan komme dit raskere enn noen andre kan bygge et. Skjønner?

153 Vi er så smarte og intellektuelle, i våre menigheter, at vi kan bygge en million-dollar-bygning, eller en ti-millioner-dollar-bygning, men, likevel, og prøver å bygge en bedre enn metodisten, eller baptisten bygge en bedre enn presbyterianerne, og pinsevevnene kom inn i rotteracet. Men saken er den, er denne; vi er, likevel, er vi så smarte og så innkjørte i våre vaner at vi ikke klarer å ydmyke oss til å forstå den Gud som er i den lille misjonen på hjørnet. Skjønner? Det er riktig. Vel, det er, vi lar oss hindre av enkelhet. De har alltid gjort det.

154 Nå, de, de var—de var for smarte til å tro et slikt enkelt budskap. Det var ikke kultivert nok for deres vitenskapelige forskning som de hadde. Det var ikke—det var ikke fremragende, budskapet var ikke nok, for deres utdannings-program som de hadde på den tiden. Skjønner? De hadde studert seg frem til at det var en Gud, og de studerte seg frem til at Han var stor, og de prøvde å bygge seg opp store med Ham. Når, veien opp alltid er ned.

155 Nå, hvem vet om nordpolen er nord, eller sørpolen er nord; eller nordpolen er sør, sørpolen nord? Hvilken er opp og hvilken er ned? Vi henger i rommet. Vi sier, "Nordpolen er opp." Hvordan vet du det? Sørpolen kan være nord. Ser dere, du vet ikke. Så la oss huske, og dette Ordet . . .

156 Sa, "Så hvordan kan du si, broder Branham, at, 'opp er ned'?"

157 På grunnlag av Jesu Kristi Ord! Han sa, "Den som ydmyker seg selv skal bli opphøyet, men den som opphøyer seg selv skal fornedres, bli brakt ned." Så da, faktisk, er opp ned, og ned er opp.

158 Slik den gamle troende sa i Chicago, som . . . En mann, en bestemt forkynner fra en bestemt organisasjon, gikk frem foran noen pinsevenner. Han hadde alt det intellektuelle på plass. Han gikk opp der og brukte ord som pinsevennene ikke forstod noe av, og han gikk opp der, og han så at det ikke ble godt mottatt hos pinsevennene. Og han gikk opp, med brystet skutt frem, og han var "Hellig Doktor *Så-og-så*," vet dere, fra *en viss* stor skole der i Chicago. Og han så seg rundt, og pinsevennene kikket på hverandre. De skjønnte ikke engang hva han snakket om; han var så utdannet, så smart, fremragende. De forstod ikke.

159 Det var omtrent som en viss senator, eller en mann som nettopp hadde stilt som president-kandidat og var blitt slått. Tuck Coots fortalte meg. Da jeg forkynte i Mama Fords begravelse, og fortalte om oppstandelsen, garantien for oppstandelsen, "Like så sikkert som solen står opp, slik skal jeg oppstå. Like så sikkert som gresset dør om høsten, og bladene faller fra treet, kommer det tilbake igjen. Når jorden bare kommer på rett plass i sin bane, vil det komme fram igjen."

160 Tuck sa, "Jeg satte pris på det Budskapet, Billy." Broder Neville og jeg satt sammen i bilen. Og jeg sa, "Tuck . . ." Han sa, "Jeg setter pris på Budskapene dine."

Jeg sa, "Tuck, jeg har ingen utdanning," sa jeg.

Han sa, "Det er det gode med det." Skjønner?

161 Og nå, han sa han gikk for å se . . . Vel, jeg tror mannen tilgir meg, jeg mener ikke . . . Adlai Stevenson, vet dere. Og han sa han hadde hørt ham femten minutter. Og herr Stevenson er slik en fremragende taler, formodentlig, vet dere, slik at Tuck sa . . . Jeg tror han har en høyskole-utdanning. Han sa han satt der og falt i søvn. Og sa han falt i søvn, etter å ha hørt på ham, i femten minutter. Men sa, "Med en høyskole-utdanning, forstod jeg ikke mer enn noen få ord han sa; de var så høy-kultiverte." Han sa, "Du har aldri sett meg sove i ett av dine møter, har du, broder Branham?"

162 Så, ser dere, det er enkelheten av Det, helt enkelt, det er der Gud ligger.

163 Nå, de var—de var for smarte, på den tiden, til å gripe meningen til Guds enkle måte å gjøre ting på. Det var ikke kultivert for dem. Det må være kultivert, Det må være noe skinnende, ellers går de glipp av det. Nå, men, den store Jehova var skjult i Sitt Ord. Og Han gjorde Seg Selv kjent for de som trodde på Hans Ord, ved å frelse dem, og få det enkle budskapet til å skje. Det enkle budskapet til Noah, Gud fikk det til å skje. Legg nå merke til igjen.

164 Nå, da, igjen på Moses' tid, legg merke til en annen tid for utfrielse.

165 Når det er like før Gud skal gjøre noe for å utfri Sitt folk, sender Gud et Budskap til folket. Og, Det er så enkelt, som vi vil forstå i brytningen av disse Seglene. Det var hensikten min med å bringe dette først. For, vi finner ut at brytningen av Seglene er så enkel, at de—de—de smarte går glipp av Det, en høy gang. Skjønner? Jeg håper at Gud salver meg for Det. Skjønner? Skjønner? Det går bare over hodene. Og det var grunnen til at jeg tenkte dette Budskapet, denne morgenen, ville være passende, for å legge et grunnlag, om Guds enkelhet, ser dere, hvordan Gud skjuler Seg i enkelhet.

166 Bare tenk, de kan bryte ned atomer og gjøre alt annet; men når det kommer til å berøre liv, kan de ikke engang fastslå hvor det kommer fra. Et enkelt gresstrå, og Gud er skjult i det. De kan skyte en rakett til månen, og—og skyte en radar over dit, eller hva som helst, og kan likevel ikke forklare livet i et gresstrå. Det er riktig. Skjønner? Det er fordi det ikke kan bli forklart. Det er så enkelt, at de overser det.

167 Legg nå merke til Moses, på den tiden da Gud skulle utfri Israels barn, i henhold til Sitt Ord. Han, hva gjorde Han? Han valgte en enkel familie. Vi har ikke noe nedskrevet om dem. Ser dere, bare “en sønn av Levi,” er alt vi vet. Skjønner? Og derfor. . . og hans kone. Bare en vanlig, sannsynligvis en—en som stampet i gjorma, slik verden tenker, der ute og lagde murstein for fienden. Han var bare en vanlig slave i Israel, men Gud valgte den familien til å bringe frem utfrieren; bare en vanlig jødisk familie. Han gikk ikke og fant en kongelig og kjendis, eller noe, eller engang en prest. Han tok en alminnelig, vanlig familie. Skjønner? Enkelhet! Legg merke til hva Han gjorde, deretter, Han brakte frem et barn, et enkelt menneske. Han. . .

168 Han kunne ha—Han kunne ha befalt solen, hvis Han ønsket, til å utfri dem. Han kunne ha befalt vinden til å utfri dem. Han kunne ha befalt en Engel til å utfri dem. Åh, halleluja! Gud kan gjøre hva enn Han ønsker å gjøre.

“Vel, hvordan vet du det, broder Branham?”

169 Gud går ikke bort fra Sitt program. Det er grunnen til at vi vet at, denne tid, må Det være enkelt. Skjønner? Nå, Han arbeider alltid i enkelhet. Men Gud, i begynnelsen, som kunne ha fått solen til å forkynne Evangeliet, eller vindene til å forkynne Evangeliet, eller en Engel til å forkynne Evangeliet, men Han fastsatte menn til det formålet, og Han forandrer det aldri. Han fastsatte aldri i det... Han fastsatte aldri denominasjoner. Han fastsatte aldri grupper av menn. Han fastsatte menn til å forkynne Evangeliet; ikke maskineri, mekaniske anordninger, eller noe Engleaktig Vesen. Det var mannen!

170 Og da Han brakte utfrielse til folket der nede, sendte Han et enkelt menneske, født fra en enkel familie i en flokk med slaver. Åh, du store! Hvilken Gud Han er, åpenbarer Seg Selv i enkelhet!

171 Legg nå merke til. Og Han fikk lært ham opp i verdslig visdom, slik at han kunne mislykkes, og vise at det ikke er visdom vi noensinne vil bli utfridd ved. Det er ved tro at vi blir utfridd. Han lot ham gå inn og få en slik utdanning at han kunne lære egypterne visdom; han var så smart. Gud var med den enkle familien som ikke kunne, kanskje, muligens skrive navnet sitt. Og Moses ble tatt inn i den høyeste slags undervisning, med en slik flott utdanning, at han kunne lære visdommen til lærerne. Han kunne lære geniene. Ja. Og Gud lot ham bli på den måten slik at Han kunne fremvise Seg Selv i ydmykhet, for å vise at visdom ikke har noe med saken å gjøre. Og Moses mislyktes elendig i sin mentale dyktighet. Han lot ham bli slik for Sin hensikt, slik at han ville mislykkes. Og han mislyktes, og han falt.

172 Så, for å vise, "Ikke ved kraft, ikke ved makt," men ikke ved Egypts visdom, ikke ved våre skolars visdom, ikke ved våre seminarers visdom, men ikke ved omfanget av vår organisasjon, ikke ved kraften i vår velutdannede undervisning, "men ved Min Ånd, sier Gud." Hans visdom var forsvunnet og ved sin slutt, da han møtte Gud i den brennende busken der. Han tok av seg skoene sine og ydmyket seg til ydmykhet, og glemte alt om sin visdom.

173 Gud, som skulle bringe utfrielse, måtte lære ham opp i visdom, for å la ham falle, for å vise at du ikke kan lene deg på din egen forståelse, eller noen andres forståelse. Lot ham falle, for å vise Sin hånd. Kan dere se det? [Forsamlingen sier, "Amen."—Red.] Guds hensikt med å gjøre slik, var å fremvise Seg Selv i ydmykhet. Og Han lot Moses bli den høyeste, til han skulle—han skulle bli den neste farao. Han var en mektig general. I henhold til historien, beseiret han, Moses selv, landene rundt. Og deretter da han vendte seg til Herrens gjerning, med alt sitt talent, lot Gud ham gjøre en skikkelig blunder, slik at

Han kunne sette ham der ute i ørkenen og hamre alt det ut av ham; og deretter komme til syne for ham, i ydmykhet, og sende ham ned med en stav i sin hånd, for å utfri folket.

¹⁷⁴ Da, kunne han ikke gjøre det ved en militær opplæring, ved en utdanning, ved en vitenskapelig utdanning. Og ved en militærmakt kunne han ikke gjøre det. Og Han ga ham en gammel krokete stav fra ørkenen, og Han gjorde det med ham. Gud i ydmykhet, enkelhet! Gud var i staven og i Moses. Og så lenge som Moses hadde staven, så hadde Gud den, fordi Gud var i Moses. Ja visst.

¹⁷⁵ Legg merke til, “Ikke ved kraft, ikke ved—ved makt, men ved Min Ånd.” Men ved den enkle troen!

¹⁷⁶ Moses hadde en forståelse av at han skulle være utfrieren, fra undervisningen fra sin mor. Og han trente seg selv i militærmakt, for å gjøre det, men det mislyktes. Skjønner? Han hadde forståelsen, han hadde utdannelsen, men det fungerte ikke. Så han måtte glemme alt sammen, og komme til den enkle tingen om å ta Gud på Hans Ord, og da utfridde han folket. Ja, sir.

¹⁷⁷ Gud utfrir ved (hva?) tro på Hans Ord. Alltid vært slik. Vi kunne ta en titt hvis vi hadde tid. Vi har rundt noen og tjue minutter ennå. Vi hadde . . .

¹⁷⁸ Vi kunne ta en—en titt på Kain og Abel, hvordan at—at Kain prøvde å behage Gud ved litt skjønnhet.

¹⁷⁹ En annen måte, folk tror, “Ved—ved store, fin-kledde forsamlinger, ved en prest med—med . . . forkynnere med kappekledde, og kappekledde kor, og alt det—det påtatte, som behager Gud.” Kan dere se hvor det kommer fra? Kain prøvde det samme. Og han bygde seg et alter, uten tvil lagde han det pent.

¹⁸⁰ Og mannen var oppriktig. Han tilba. Han tenkte, “Så lenge jeg er oppriktig, har det ikke noe å si.” Det har noe å si. Du kan ta oppriktig feil.

¹⁸¹ Legg merke til, han—han bygde dette alteret og han, sannsynligvis, la blomster og ordnet det til, og la vakre frukter, og tenkte, “Så visst, vil en stor, hellig, ren, vakker Gud ta imot det offeret.” Men, ser dere, han gjorde det med sin egen visdom. Han gjorde det ut ifra sine egne tanker.

¹⁸² Og det er hva det er i dag. Han—han . . . De gjør det ut ifra sin egen visdom, ut ifra sin opplæring, ut ifra sin utdanning og etikk som de har lært.

¹⁸³ “Men Abel, ved åpenbaring, ved tro, bar frem for Gud et bedre offer.” Ikke noe rent ved det, slik det så ut, menneskelig sett. Det lille dyret, og grep det i nakken og bandt en vinranke rundt det, på *den* måten, og trakk det bort til dette alteret. Det var ikke noe så vakkert ved det. La det på alteret, og kuttet

dets lille strupe med en—en skarp stein, inntil dets blod fløt over hele det, og han brekte, og døde. Det var et fryktelig syn, ser dere, å se det. Men, det var enkelt.

¹⁸⁴ I enkelhet, visste han at han var født av sin mors og fars blod, født i sin mors blod, av sin fars blod; og det var blod som forårsaket fallet, på samme måte var det blod som ville ta det tilbake. “Så han bar fram for Gud et bedre offer, fordi det var åpenbart for ham.”

¹⁸⁵ Og noen av brødrene, i dag, som tror de spiste epler og pærer! Og jeg så noe høyst radikalt her om dagen, i avisen. De sa, “Nå har de bevist at det ikke var et eple som Eva spiste.” Som, jeg—jeg tror de påstår, “Det var en aprikos.” Så, åh, ser dere hvor den ånden kommer fra!

¹⁸⁶ Og de sa, at, “Moses gikk ikke egentlig over Rødehavet. At, det var en—en samling av siv der nede, et siv-hav. Og han førte Israels barn gjennom siv-havet. Oppe i enden av havet, er det en hel mengde siv der oppe. Og Moses krysset havet, men det var siv-havet han krysset; vet dere, gress, høyt, slik som rørplanter og slikt, som han gikk gjennom der.” Hvor latterlig!

¹⁸⁷ Når, “Vannet,” sier Bibelen, “delte seg fra høyre til venstre, og Gud fikk en—en mektig østavind til å atskille.” Skjønner? Skjønner?

¹⁸⁸ De, de prøver å finne det ut på sin egen måte. Og det er slik de alltid har trådt feil, og de vil fortsette å trå feil. Dere vet, alle disse tingene!

¹⁸⁹ Og Kain var selve bildet på mennesket med et kjødelig sinn i dag, som er religiøs i det ytre. Han ønsker å gjøre noe i det ytre, men han er en . . . Han går i menigheten, og—og han vil gjøre mange ting for bygningen.

Det er bare én Menighet, og du blir ikke medlem av Den.

¹⁹⁰ Disse er losjer. Skjønner? Du blir medlem av metodist-losjen, baptist-losjen, presbyterianer-losjen, pinsevevns-losjen.

Men du er født inn i Menigheten. Ja, sir. Skjønner?

¹⁹¹ Alle disse er losjer. De er ikke menigheter. De er losjer. Og ikke noe slikt som metodist “menighet,” eller pinse “menighet.” Nei, det er ikke noe slikt. Nei, det er helt feil. Skjønner? De er . . . Det er riktig. De, de er losjer som folk blir medlem av.

¹⁹² Men du blir født inn i den levende Guds Menighet, og det er det mystiske Legemet til Jesus Kristus som tar form.

¹⁹³ Nå, men, det behaget Gud å åpenbare Sin hemmelighet for Abel, ved enkel tro på det utgytte blodet. Åh, jeg skulle ønske jeg hadde tid til å dvele ved det litt lenger. Skjønner?

¹⁹⁴ Men, og Kain, med all sin visdom, den smarte mannen! “Åh,” sier du, “nå, broder Branham, du sa han . . . Du prøver

å gjøre ham til et utdannet geni?” Han var det. Han var den smarte. . . Følg hans—følg hans etterkommere. Se på hans barn. Hver enkelt av dem var vitenskapsmenn, og leger, og smarte menn, alle sammen.

¹⁹⁵ Men, følger du generasjonen til Set, var de ydmyke, bønder, og gårdbrukere, og så videre, videre ned til ødeleggelsen.

¹⁹⁶ Men Kains barn var den smarte, intellektuelle gruppen. De kunne til og med, hevdes det, herde kobber, og de lager metaller; og bygningsmenn. Og de var smarte menn.

¹⁹⁷ Når—når, disse andre mennene bare bodde i telt, og gjette sauene sine, og hvilte på Guds løfter. Skjønner? Skjønner? Ser dere hva det var? Følg nå bare ættetavlene ned gjennom, og se om det ikke er riktig. Skjønner? De hvilte på Guds løfte.

¹⁹⁸ Det var slik Noah ble valgt, fra den slags folk. Det var slik Paulus ble tatt ut fra sin flokk. Skjønner? Det var slik John Wesley, Martin Luther, og så videre. Det var slik du ble det du er i dag, ser dere, det samme, ydmyk, for å tro det enkle løftet fra Gud.

¹⁹⁹ Nå, legg merke til, det behaget Gud å—å identifisere. Nå, Gud vil alltid stadfeste om det er Sannheten eller ikke. Skjønner? Nå, mange mennesker prøver å engasjere seg i noe som Gud holder Seg milevis unna. Det er riktig. Men når du ser Gud komme tilbake, si Det er . . . understreke Det, si, “*Det er riktig, Det er riktig, Det er riktig,*” da vet du at Det er sant.

²⁰⁰ Nå, da offergavene var på alteret, avviste Gud hans intellektuelle forestilling av Gud. Men da Han så Abel, ved enkel tro til å tro at det ikke var epler eller frukt fra marken, men det var blod; ved tro trodde han det, ved en åpenbaring fra Gud. Gud stadfestet Adam ved å ta imot offeret hans. Skjønner?

²⁰¹ Det er der vi tenker på å be for de syke, hva som helst annet. Jesus sa, “Om dere blir i Meg, og Mine Ord i dere, da bare be om hva dere vil og det skal bli gitt dere.”

²⁰² Nå idet vi går rett videre, raskt nå, har vi tjue minutter til.

²⁰³ Legg merke til dette, Elias tid, valgte Gud å skjule Seg i en enkel person. Nå, bare tenk på det. Gud valgte. Det var Hans valg. Husk, de hadde rabbier, prester. De hadde store menn på den tiden. Selv kong Akab, selv, var en jøde. Han hadde store menn i landet, på den tiden. Men Gud skjulte Seg i en enkel mann; ikke en lærd; nei, ikke en berømt verdensmann, et stort militær-geni eller noe; nei, ikke noe stort navn. Vi vet ikke engang hvem hans pappa og mamma var. Vi vet ikke noe om hans ættetavle. Bare en enkel gammel bonde et sted, som ble reist opp for den hensikt å være profet. Gud hadde ham boende for seg selv i ødemarken. Det eneste vi vet, at han stampet rett ut fra ingensteds, gikk rett inn og fordømte hele det kirkelige systemet. Du store!

204 Og vet dere hva de tenkte om ham? “Hvilken skole kom han fra?” Skjønner? “Hvilken denominasjon er han med? Er han med fariseerne, saddukeerne,” eller hva mer de hadde? Han tilhørte ikke noen av dem, men han fordømte det hele. Skjønner? Gud valgte å gjøre det.

205 Men, en enkel mann, ingen utdannelse. Vi har ingen plass hvor han noen gang gikk på skolen. Vi har ingenting om ham. Bare en enkel mann, men det behaget Gud å skjule Seg i den enkle personen. Gud, der tilbake, med denne enkle mannen, skjulte Seg i et menneske. Kan dere forstå det? [Forsamlingen sier, “Amen.”—Red.]

206 Gud skjulte Seg i en “analfabetisk grinebiter,” for verden. For, dere vet, de—de anklaget ham for alt mulig, for til og med å være en “heks,” Elias. Alle profeter blir anklaget, for det, ser dere.

207 Så, Jesus ble anklaget for å være en, ser dere, “Be’elsebul; være sprø.” Sa, “Ja, Du er gal. Ja, vi vet Du har en djevel. Du er—Du har mistet forstanden.” Skjønner?

208 Det var der Han fortalte dem, “Når Det kommer i de siste dager, som de bla- . . . ville det være blasfemi, å gjøre slikt.” Han tilga dem, men det ville ikke bli tilgitt i disse siste dager. Det måtte bli betalt for, med Evig atskillelse, “Ville aldri bli tilgitt, i denne verden eller den kommende verden.”

209 Men Elias ble sett på som en sprø mann. Kunne du tenke deg å stå opp mot. . . Alle kvinnene klipte håret slik som moderne tid, antar jeg, og sminket opp som Jesabel, landets førstedame. Og—og predikantene hadde blitt helt verdslige og alt. Og hva skjedd så? Da kom gamle Elias ut, og fordømte det hele, hele veien fra Jesabel og ned.

210 “Ja,” tenkte, “vi trenger ikke høre på deg! Vi har pastorer.”

211 Nei visst, de trengte ikke det, men han var pastoren deres like fullt. Han var Jesabels pastor. Hun ønsket det ikke. Hun kan ha hatt en annen type. Men, men, Gud-sendt, var han. Skjønner? Han var Guds sendte pastor til henne. Hun hatet ham, men han var pastor like fullt. Legg merke til dette.

212 Og Elias ydmyket seg og holdt seg til det Gud sa, på en slik måte, at det behaget Gud å ta den samme Ånden fra Elias og lovet å vise Den tre ganger nedover veien derfra. Skjønner? Amen. Og Han gjorde det. Amen. Ja visst, gjorde Han det. Ja visst. Han lovet Det, at Den ville komme. Og Den kom over Elisa, etterfølgeren hans; kom deretter over Johannes Døperen; og, i henhold til Malakias 4, skal Den være her igjen i den siste tid. Skjønner?

213 Gud elsket den Ånden som var over den enkle, utdannede skogskaren, som var langt inn i skogene der et sted fra. Og, så,

Den var så lydige mot Hans Ord, at Han kunne si, "Elias, gjør *dette*," og Elias gjorde det. Og Gud skjulte Seg der inne, i en slik enkelhet!

²¹⁴ De sa alle sammen til ham, "Den gamle grinebiteren, ikke ha noe med ham å gjøre," og så videre.

²¹⁵ Men, en dag, da han—han ble gammel, og hodet hans var skallet, og kinnskjegget hans hang nedover, grått, og de få hårene han hadde hang over skulderen hans; små gamle magre armer, og kjøttet hang og slang på dem på den måten; kom gående nedover veien til Samaria, og øynene skuet opp mot himmelen, med en krokete stav i hånden. Han var ikke veldig mye å se på, men han hadde "SÅ SIER HERREN" for den tiden. Han stammet ikke med Det. Han stotret ikke. Han sa ikke, "Nå, *store Akab*." Han gikk bort og sa, "Ikke engang dugg skal falle fra himmelen før jeg ber om det." Halleluja! Skjønner? Gud hadde æret hans enkelhet.

²¹⁶ Nå, ser dere, mens det var på den enkle måten, og alle—alle imot ham, alle var ute etter ham. Hele forkynner-foreningen, alt annet, var ute etter ham, det er sant, og prøvde å bli kvitt ham, alt annet. Men, i den enkelheten, selv om de ikke hadde noe samarbeid med kampanjen hans og det han hadde. Alle mente han var en grinebiter. Gud skjulte Seg Selv.

²¹⁷ Men da tiden kom for at frøet skulle bli modent, som hadde blitt plantet, manifesterte Gud Seg ved å sende Ild ut fra Himmelen og fortære offeret. Gud skjuler Seg i enkelhet, og åpenbarer Seg så igjen. Skjønner? Ja visst. Det behaget Gud å gjøre det. Han har alltid gjort det på en slik måte. Ja, sir. Nå, vi finner ut at Han—Han lovet disse tingene.

²¹⁸ Problemet er, i dag, med så mange av oss mennesker, vi ønsker å bli så, dere vet, så seminar-, og denominasjons-, utdannet-bevisste, slik at Gud ikke kan bruke oss. Gud kan gi en mann en start til å gjøre noe, og gi ham en tjeneste; før du vet ordet av det, vil han søke å tilfredsstille det andre sier, og, før du vet ordet av det, er han helt tullet inn i en hel masse greier. Og da tar rett og slett Gud Sine hender bort fra ham, og lar ham være alene. Skjønner? Skjønner?

²¹⁹ Deretter vil Han prøve å finne Seg en annen mann, noen som vil gjøre det. Skjønner? Han må finne noe som vil—vil ta Hans Ord, vil ta den Guddommelige åpenbaringen og ikke rokke fra Den, vil holde seg rett der på det Ordet. Det er slik Han—Han gjør det. Han har alltid gjort det på den måten.

²²⁰ Så når mennesket blir så utdannet og smart, at, det prøver å legge til sin egen tydning. Vel, slik de sier, "Dåpen i den Hellige Ånd," sier de, "åh, det var for en annen tid." Men, hvis de ikke, vel, "Den var ikke for en annen tid, men, jeg sier dere, Den kommer ikke akkurat slik Den gjorde på Pinsefestens Dag. Vi får den Hellige Ånd når vi tror." Og—og alle mulige greier

som det, ser dere. Og snakk om dåpen i Jesu Kristi Navn, de . . . der Bibelen lærer det på den måten; vel, sier du, "Vel, men, seminaret sier! Og *Så-og-så* sier!" Det er å gå på kompromiss. Skjønner? Gud kan ikke bruke en slik person. Skjønner?

²²¹ Han kan la en mann bli pisket over hele landet på den måten, og mannen kastet ut og ledd av, og gjort narr av, og alt mulig slikt. Men når det virkelige oppgjøret kommer, står Gud opp og stadfester Seg Selv nettopp i den samme enkelheten.

²²² Vokser rett opp, som blomsten. Frøet, ser ut til å være ferdig, det dør og faller i jorden. Grav det lille frøet opp, og det er råttent, og ser ut som et rot. Men ut derfra spirer liv til å reproducere en ny blomst igjen.

²²³ Gud i enkelhet. Han gjør det samme. Veien opp er ned, alltid. Ydmyk dere. Si aldri, "Vel, jeg har *dette* og *det*." Du har ingenting. Bare—bare husk, hvis du har Guds nåde, bare vær takknemlig for det, og vær ydmyk for det. Ser dere, bare fortsett med å ydmyke deg.

²²⁴ Nå må jeg skynde meg, for klokken er . . . Jeg ønsker ikke å holde på dere for lenge, for jeg ønsker ikke å slite dere ut, ser dere. Vi har ennå en lang periode gjennom denne uken.

²²⁵ Nå, og nå finner vi ut at folk blir så smarte og utdannede.

²²⁶ Nå ønsker jeg å vise dere en annen. De—de andre går så langt til den andre siden, at de blir fanatikere, og prøver å være religiøse. Nå, vi vet vi har den gruppen. Skjønner? De går til den andre siden.

²²⁷ Det er der jeg er uenig med gruppen av brødre som trakk seg ut her for ikke lenge siden fra Lysets vei. De, de kunne ganske enkelt ikke se fenomenene bli gjort uten at de lagde seg en gruppe, så de samlet seg i Canada og—og dannet en gruppe med mennesker som de skulle sende ut og gjøre apostler og profeter ut av hverandre, og slikt. Og det falt helt i grus. Skjønner? Og det vil det alltid. Skjønner? De blir . . . De føler at fordi at de er . . . at de ikke . . . De fordømmer de andre tingene slik, og—og tingene, at de går rett til den andre siden. Skjønner?

²²⁸ Det er en side som er svært intellektuell, kald og likegyldig, de forneker alt der. Og de andre går til den andre siden, til den andre siden med en hel masse radikale følerier, og forneker Ordet.

²²⁹ Men den virkelig ekte Menigheten holder seg helt midt på veien. Nå, hvis dere legger merke til, har den—har den—har den Bibel-kunnskap om hva Gud sa, og den er—den er åndelig nok til å være varm i hjertet, og det er bare veien. Jesaja sa det ville bli på den måten. Han sa, "Det skal være en hovedvei . . ."

²³⁰ Og de velsignede, hellige, kjære vennene fra Nazarene-kirken, en mektig liten bevegelse som Gud begynte,

men hva fikk de? Da Gud begynte å tale i tunger i menigheten, var de så religiøse og så selvsikre, at de kalte det “djevelen.” Og dere ser hva som skjedde med dem? Skjønner? Skjønner? De, de, “Helligere enn du er.” Og—og derfor finner vi ut at alt dette blir borte og dør rett ut. Skjønner? Og den—den andre siden.

²³¹ Nå, en side blir fanatisk. Den andre siden blir kald og formell.

Nå, Jesaja sa, “Det skal være en hovedvei . . .”

²³² Og Nazarenerne, og mange av de gamle hellighets-menneskene, pleide å si, “Den velsignede gamle hovedveien! Ære være Gud! Vi vandrer oppover den gamle hovedveien!” Men, husk, det var ikke akkurat det han sa.

²³³ Han sa, “Det skal være en hovedvei, og,” og er et bindeord, “og en vei.” Og den skal ikke kalles den hellige hovedvei, men, “Den hellige vei.”

²³⁴ Nå, en hellig hovedvei, folk prøver å gjøre seg selv hellige. Og når du gjør det, er det akkurat som jeg har sagt før, det er som en . . . Det er som en musvåk som prøver å sette duefjær på seg, for å gjøre seg til en due, når naturen hans fortsatt er en musvåk. Skjønner? Han, det er . . . Det er som en kråke som prøver å sette en—en duefjær på seg, eller en påfugl, og sier, “Ser du, jeg er en vakker fugl.” Ser dere, det er noe kunstig.

²³⁵ Men en påfugl trenger ikke bekymre seg for om han vil få påfugl-fjær eller ikke. Duen trenger ikke bekymre seg for om den vil få duefjær eller ikke. Så lenge som naturen hans er en due, vil han få duefjær.

²³⁶ Og, ser dere, hellighetsfolket begynte å si, “Kvinnene må ha langt hår og lange ermer, og—og alle disse tingene, og lange skjørt, og ikke ha på seg noen giftringer eller smykker av noe slag.” Ser dere, det ble en selv-rettferdig hellighet. Skjønner? Skjønner? Det—det er—det er kunstig hellighet. Men den ekte Menigheten til den levende Gud er . . . Og se hva som har skjedd med denominasjonen. Nå har de alle sammen klipt hår, slik som pinsevennene, og—og så videre. Og—og alle sammen, nesten, har på seg ringer og så videre. Se på pinsevennene, for mange år siden, hvordan de gnålte om det, ser dere, og, “Vi, menigheten! Vi, menigheten!”

²³⁷ Menigheten er Kristi Legeme. Det er et individ, iblant andre individ, som er født i Guds Rike. Det kommer fra innsiden og ut. Det blir levd automatisk.

²³⁸ Du ber ikke en sau om å bære ull . . . eller, fabrikkere ull, mener jeg. Sauen trenger ikke å fabrikkere ull. Han sier, “Nå, min mester vil at jeg skal ha litt ull dette året. Jeg må sette i gang.” Nei, det eneste han trenger å gjøre er bare å forbli en sau. Det er riktig. Ullen vil automatisk . . . Den vil. Den vil. Han vil bære den fordi . . .

239 Og vi blir ikke bedt om å fabrikkere frukt. Det er meningen at vi skal frembringe frukt, ser dere, bære frukt. Skjønner? Det er meningen at vi skal bære frukt. Og så lenge du er et Guds frukttre, med Guds Ord, vil Guds Ord stadfeste Seg Selv. Det vil bære frukt så lenge som Ordet er der inne. Jesus sa, "Om dere blir i Meg, og Mine Ord i dere, da be om hva dere vil og det skal bli gjort." Skjønner? Du fabrikkerer det ikke. Du arbeider deg ikke opp til det. Det er faktisk bare der, og fortsetter videre og videre.

240 La oss nå gå, bare sette opp farten nå, med bare noen få minutter igjen, og så vil vi avslutte.

241 Nå, nå, andre går så langt som å bli fanatikere. Nå, de går til den andre siden. Og de tror, at bare fordi de hopper opp-og-ned, eller får en eller annen slags sensasjon eller følelse, taler i tunger, eller—eller—eller gir en profeti som viste seg å være sant, eller noe i den duren, så tror de det er Det, at—at de har Det. Men, det er ikke det.

242 Jesus sa, "Mange vil komme til Meg på den dag, og si, 'Herre, har jeg ikke profetert i Ditt Navn? I Ditt Navn gjort mange gjerninger, og kastet ut djevlr?'" Han sa, "Gå bort, Jeg har aldri kjent dere." Skjønner? Det er ikke det. Det er ikke det, venn.

243 Det er grunnen. . . Og, tunger, beviset? Jeg tror på å tale i tunger, men jeg tar ikke det for å være det eneste beviset på den Hellige Ånd. Nei, sir. Åndens frukt er beviset. Skjønner? Ja. Nå, ser dere, det er grunnen til at jeg har vært uenig i utspillet til pinsevevnn-brødrene, i den saken, når de sier, "Hvis en mann taler i tunger, har han den Hellige Ånd." Jeg er uenig. Det er intet tegn på at han har den Hellige Ånd. Skjønner?

244 Jeg har hørt djevlr tale i tunger så raskt som bare det, drikke blod ut fra en menneske-skalle, og kalt på djevelen.

245 Jeg har sett indianere ta slanger og vikle dem rundt seg, i—i—i regndansen der ute i Arizona; holde hendene sine opp som *det*, og løpe rundt. Heksedoktoren kom ut, og kuttet seg. Og la ned en blyant, og den skrev i ukjente tunger, og ga tydningen til det. Skjønner?

Så, ikke, ikke fortell meg det. Jeg er for gammel for det. Skjønner?

246 Så Åndens frukt er. . . Jesus sa, "Ved deres frukter," ikke tunger eller følelser, "men ved deres frukt skal dere kjenne dem." Skjønner? Så det er Åndens frukt. Det er Gud som åpenbarer Seg i ydmykhet, vennlighet, og hver dag det samme. Det er noe ved det, en mann som holder seg helt til Ordet. Hver gang han ser Ordet, understreker han Det med et "amen," uansett hva de andre menneskene sier. At, han tror Det, ser dere. Ja vel. Skjønner?

247 Men vi går langt nok, da, til å støtte oss til en fanatisk, og satan kommer iblant folket. Det er satans bransje. Og han er en god forretningsmann. Og han kommer iblant folket, får dem til å tro at de har fått Den bare fordi de kan hoppe opp-og-ned. Og så hate din neste? Nei. Skjønner? . . . å—å si ting, og tale i tunger helt utmerket, og slikt som det.

248 Og, husk, du kan tale i ekte Hellige Ånds tunger og likevel ikke ha den Hellige Ånd. Bibelen sier så. “Om jeg taler med menneskers og Englers tunger, og ikke har kjærlighet, gagnar det meg intet. Jeg blir som en lydende malm, og en klingende bjelle.” Første Korinterbrev 13. Skjønner? Så du . . . Det er ikke det som skal til, ser dere.

249 Metodisten sa, “Da vi ropte, fikk vi Den,” men de gjorde ikke det. Nazarenen sa, “Da de levde hellig, fikk de Den,” med de gjorde ikke det. Pinsevennene sa, “Vi taler i tunger; vi har Den,” men de hadde det ikke. Skjønner? Skjønner?

250 Gud, åpenbarer Seg, ikke i sensasjoner. Nei, det . . . Men, sensasjoner, følger med Det. Forstår dere tegninga? Det bare gjør Det så ydmykt slik at alle kan se Det, hvis du—hvis du ikke prøver å legge, blande din egen forstand inn i Det, ser dere, og dine egne tanker. Det er Gud.

251 Nå, og så blir de en flokk med fanatikere. Altså, *her* er de kalde formelle på denne siden; *her* er fanatikerne på den andre siden; og *her* går Brudden rett gjennom det hele, og kaller fra begge sider. Det er riktig. Gud stadfester Det idet Han går fremover, Sitt Ord.

252 Nå, åh, jeg må hoppe over noe av dette fordi jeg har for mye her. Og jeg—jeg har . . . Tiden min har rent ut. Jeg skal skynde meg så mye jeg kan nå.

253 Helt fra Eden, helt fra Eden har det kommet, blitt—blitt profetert at det skulle komme en Messias; helt siden Eden.

254 Nå skal jeg hoppe over noen få av Skriftstedene mine som jeg har skrevet ned her, og notater, bare for å bli ferdig med Budskapet, i tide, hvis jeg klarer. Gud skjuler Seg i ydmykhet. Nå, jeg vil snakke fort, men, likevel, vil jeg—jeg at dere skal få tak i dette. Skjønner?

255 Helt fra Eden, hadde det blitt profetert at det ville komme en Messias. Det var forutsagt hva slags person Han ville være. Vi kunne dvele lenge ved dette. Dere kjenner Bibelen, hva Han ville være, hva slags person Han ville være. Moses sa, “Herren deres Gud skal reise opp en Profet, slik som meg.” De visste at Messias skulle være en profet, den slags tjeneste Han ville ha med Seg. Alle profetene talte om hva Han ville gjøre. De talte om det i symboler. Og det gikk rett over hodene deres, og rett under resten av dem. Skjønner? Skjønner? Gikk under en, og over den andre. Skjønner?

256 Innen den tid Han kom på tidens scene, hadde folket som Han var sendt til, sin egen fortolkning av hvordan Han skulle være, i sin egen innbilte fortolkning.

257 Bibelen forandret Seg aldri. Bibelen er alltid den samme. Det er grunnen til at jeg sier, “Skriften sier, og jeg holder meg til Den, ‘Bibelen er ikke til egen tydning.’”

258 Så, metodister, baptister, pinsevenner, ikke prøv å legg deres egen tydning til Det, si, “Det betyr ikke Det. Det betyr *dette*.”

259 Det betyr akkurat hva Det sa, helt nøyaktig. Noen sa, “Hvordan kan det?” Jeg vet ikke hvordan. Det er ikke opp til meg å si det. Det er Gud som skal ta hånd om det. Han er den Ene Som sa det, ikke meg, ser dere, og Han vil ta hånd om Sitt Eget.

260 Men nå, men, denne Messias hadde blitt profetert. Profetene fortalte nøyaktig hvordan Han ville komme, hva Han ville gjøre når Han kom. Men, deres egen private tolkning av det, iblant folket! Og da Han kom, var Han på en slik enkel måte, i enkelhet, at hele menighets-gruppen snublet over det. Er det riktig? [Forsamlingen sier, “Amen.”—Red.] Der, de mennene som hadde blitt lært. . .

261 En mann kunne ikke være en lærer, en prest, uten at han var født i en viss slekt, etter Levi. Og, bare tenk, hans tipp-tipp-tipp-tipp-tipp-tipp-oldefar var en prest, og lå midt i Ordet, i templet, dag og natt.

262 Slik som den katolske presten eller forkynneren som er en—en nedarvet forkynner, fra generasjon, til de enkelte menighetene, og så videre, “Min tipp-tipp-oldefar var en metodist-biskop. Min bestefar var en biskop, og så videre.” Skjønner?

263 Alt det, levde rett i Ordet, men de hadde formet sin egen måte. Og deres barn hadde tatt imot det på en slik måte som fedrene hadde undervist det. Inntil, fedrene hadde undervist det bort fra den virkelige veien, og de hadde dannet en slik organisasjon av det, at, da Ånden prøvde å presentere Sannheten, kunne de ikke ta imot Den.

264 Og det er det samme i dag. Jeg mener ikke å være uhøflig, men det er riktig. Det er det samme i dag. De gjør det så—så komplisert, og—og på en annen måte. De underviser sine. . . Akkurat slik det er blitt sagt, “Gud har ingen barnebarn.” Vet dere det? Gud har sønner, og Han har døtre, men ingen sønnesønner eller sønnedøtre. Ethvert menneske må betale den samme prisen og komme den samme veien. Akkurat som faren din gjorde, på samme måte må du.

265 Nå, så, Han var så enkel. Da denne Messias. . . I fire tusen år, talte enhver profet om Ham; David sang om Ham, og hele veien ned. Og da Han kom, hadde folket bygget opp sin egen forestilling, om hva Han måtte gjøre, hvordan Han skulle

gjøre. Hvordan det var fullt beskrevet, satt opp på plansjer og alt mulig, slik at, da Han kom på den helt enkle måten, spolerte det—det ganske enkelt deres teologi. Ser dere, de visste det ikke.

²⁶⁶ Han kom i henhold til Ordet. Nå, tror du at Gud talte gjennom profetene, at Messias ville komme på en bestemt måte? Det er synd vi ikke har rundt en time til slik at vi kunne gå gjennom det og forklare hvordan det var. Skjønner? Men, vi vet alle hvordan det var, de fleste av oss. Hvordan Gud sa Han ville komme, og hvordan at, “Du, Betlehem i Judea, er ikke den minste blant . . .” Og hele veien nedover der, og hvordan Han ville gjøre, og hva Han ville gjøre. Skjønner?

²⁶⁷ Og, likevel, var Han så enkel! Inntil, de store lærde hadde laget et slikt sammensurium, at de gikk glipp av det. Men, dere vet Jesus kom ikke i motsetning til Ordet. Han kom i henhold til Ordet, men i motsetning til deres fortolkning. Skjønner? Han underviste ting som var imot deres kirkelige opplæring om Ham.

²⁶⁸ Nå, de sa, nå, for eksempel, “Når Messias kommer, vil Han, uten tvil, komme opp til templet og si, ‘Kaifas,’ eller hvem enn som er øverstepresten, ‘Jeg har kommet.’ Han vil komme med en hilsen av ti millioner Engler. Gud vil si, ‘Ja vel, karer, der nede, dere er virkelig en—en mektig menighet. Dere er Mitt folk. Jeg skal snurre sveiven her og slippe ned Himmelens korridorer. Jeg sender Messias til dere, denne morgenen. Jeg vil la det lande rett der ute på plassen, og alle menneskene samles rundt.’ Si, ‘Doktor *Så-og-så*, du og doktor *Så-og-så*, dere kan stå i spissen, for å hilse på Ham først, ser dere.”

²⁶⁹ Nå, det er kanskje noe slikt de tenker i dag. Nå, jeg vet det er litt . . . Det høres litt ubetenksomt ut. Meg jeg . . . Jeg prøver å få frem et poeng.

²⁷⁰ “Og—og, der, det er slik det kommer til å være. Og hvis det ikke kommer på den måten, er det ikke riktig; det er en anti-krist. Skjønner? Hvis det ikke kommer akkurat på den måten, er det en anti-krist, ser dere, så det vil ikke skje. Og videre, da, vil det bli en . . . Deretter, det neste som kommer ned, vil være en hilsen med rundt ti millioner Engler, med sine orkestre. Og de vil lande der ute på plassen, der Salomo bygde templet, og, åh, alt opp-og-ned gjennom her, dette hellige stedet der helgener og vismenn har dødd, og så videre!”

²⁷¹ “Ja,” Jesus sa, “dere hyklere! Dere djevelens sønner!” Sa, “Dere pryder profetenes graver, og deres fedre la dem der inn.” Det er riktig. Det er riktig. Skjønner? “Hvor mange rettferdige menn og profeter ble sendt til dere, og likevel drepte dere alle sammen!” Skjønner? Men hva kalte Han “rettferdige” da? Det de kalte, “fanatikere og grinebitere.” Ja.

Der, de trodde det ville komme på den måten.

272 Men, da, Han kom i en stall, født av en—en jomfru, med bare en alminnelig snekker til fosterfar, og en—en liten, ukjent jente. Ser dere, ikke øversteprestens datter, eller den slags. Han—han kom som . . . fra en liten dame som levde nede i den—i den lille, usle regionen som het Nasaret. Og bare en alminnelig enkemann; hans kone var død. Han hadde noen barn; Josef. Og—og hun var trolovet. Og så kom Han med et svertet navn, til å begynne med. De sa Han var født utenom ekteskapet. Åh, du store!

273 Det traff finheten deres for hardt. Skjønner? Deres utdannings-etikk kunne ikke svelge det. Deres tolkning av Skriftene visste ikke noe om det, men likevel var det SÅ SIER HERREN. Åh, du store!

274 Gir meg gåsehud, å tenke på det, og å se det samme inntreffe på nytt igjen. Gud kan ikke forandre Seg.

275 Den er allerede tolv. Vil dere bare . . . Skal jeg stoppe, eller bare . . . [Forsamlingen sier, “Nei. Gå videre.”—Red.] Takk. Bare sitt stille bare en liten stund, ser dere. [“Bare fortsett videre.”] Nå, dette er, jeg lager et grunnlag for et Budskap som kommer, ser dere. Og jeg vil prøve å slippe dere ut ganske raskt, kanskje om ti eller femten minutter, om vi klarer. Gud velsigne dere.

276 Legg merke til, nå, det er så enkelt, at det—det—det traff bare ikke blink, for dem. Men det traff Guds blink. Ser dere, det traff Ordet. Han kom helt nøyaktig slik Han sa. Men, de, deres tolkning av det var feil. Tolkningen av befrieren på Moses’ tid var feil. Tolkningen på Noahs tid var feil, ser dere, men Gud kommer i henhold til Sitt Ord.

277 Og deretter kom Jesus, og Han—og Han underviste ting som var motsatt. “Hvis Du er Messias, gjør *slik-og-slik*,” ser dere. “Hvis Du er, kom ned fra korset og vis oss det nå.” Skjønner? Men Gud klovner ikke for folk. Gud bare gjør de tingene som er velbehagelige og riktige.

278 De tenkte en slik En så visst måtte komme med en mektig hilsen av Engler. Men Han kom til en stall. Og, for deres egen dannede etikk, var det latterlig for et vanlig menneske å tenke at Allmektige Gud, den store mektige Jehova, Som eide jorden og skapte det hele, ikke kunne ordne et sted hvor Hans Eget Barn kunne bli født, bedre enn et fjøs over en haug med møkk. Hvordan kunne det . . . Skjønner?

279 Hva var det? Gud i enkelhet. Det var det som gjorde Ham så stor. Ser dere, utdannings-etikk kan ikke gjøre seg liten slik som det; ser dere, det kan ikke utstå det. Men Gud er så stor at Han brakte Seg Selv ned til det, ikke engang klær å ha på Sitt Eget Barn. Tenk på det! Og verden . . . Det var ingen rom i herberget. Og Han kom inn i en ku-stall, en liten—en liten hulle, en—en liten hule, nærmest, avsides i en fjellskråning. Og der på en strå-seng kom Guds Sønn. Åh, det var helt forskjellig fra å møtes der oppe . . .

280 Og Hans mor skulle bli mor. Hun ble gravid, åh, månedsvis før de engang var forlovet . . . eller engang gift. Skjønner? Hun skulle bli mor. Og folket så det, og de visste at det var på denne måten. Og, Maria, i sitt eget hjerte, visste hun hva som fant sted.

281 Og Josef forstod ikke. Men Herrens Engel kom til ham om natten, og sa, "Josef, du er en Davids sønn. Frykt ikke for å ta Maria din hustru til deg, for det er ikke noe dårlig, men det er av den Hellige Ånd." Det avgjorde saken. Mannen, Josef, med slik forbindelse med Gud, at Gud kunne tale til ham.

282 Men i dag trekker vi våre kirkelige jakker slik rundt oss at ingenting kan tale til oss, utenom den kirkelige gruppen vi hører til. Jeg ønsker ikke å bli ubehagelig eller radikal, så jeg lar det være i fred der. Legg merke til dette. Men dere forstår hva jeg mener. Legg merke til dette.

283 En stall var latterlig, for dem, de dannede. Vi har ikke noe nedskrevet om at Han noensinne gikk én dag på skolen; og likevel, i en alder av tolv år gammel, gjorde en enkel gutt prestene i templet målløse, ved Sin undervisning. Åh, du store! Hva var det? Gud som skjulte Seg . . . ? . . . Jeg føler meg ganske religiøs akkurat nå. Gud skjulte Seg i en låve. Gud skjulte Seg i et lite Barn. Skjønner? Følg med, men, det kom til å komme for dagen, etter en stund, ser dere. Han måtte det.

284 Da Han gikk på gatene, snakket foreldrene, uten tvil, og sa, "Ikke lek med den Ungen. Ikke ha noe med Ham å gjøre. Moren hans er ikke annet enn en simpel prostituert, ser dere. Og, faren og moren, Babyen ble født . . . Før de faktisk var gift, skulle hun bli mor. Ikke ha noe med det å gjøre."

285 Hva Maria tenkte! Men, alt i alt, uansett hva utsiden tenkte, grunnet hun på alle disse tingene. De glemte det i sine hjerter. De visste. De kunne ikke si noe dårlig imot det.

286 Gud taler til Sin mann, noen ganger, sier, "Vær stille. Ikke si noe om det."

287 Jeg har hatt folk i møtet mitt som sa, "Vel, hvis du er en Kristi tjener, vet du at *dette* pågår der."

288 Så visst, visste jeg det pågikk. Men hva skal du så gjøre når Han sier, "Vær stille. Ikke si noe om det"?

289 Tok noen menn her om dagen, og viste dem, på en bok. "Noe talte, for mange år siden," sa jeg.

Sa, "Vel, jeg kunne ikke forstå det."

290 Jeg sa, "Ser dere der?" Her var det, bak her, har datert det og alt mulig, da det skjedde der tilbake. Mange mennesker hadde sett det på boken der. Jeg sa, "Det vil skje at dette vil gjøres på *denne* måten og *den* måten."

291 Sa, "Vel, hvorfor sa du ikke noe om det?" Det ville for- . . . Det måtte være på den måten. Skjønner?

²⁹² Og Josef visste annerledes. Han visste Hvem den Babyen hørte til. Maria visste Hvem Den hørte til. Jesus visste Hvem Hans Far var. Hva sa Han? “Jeg må gjøre Min Fars arbeid.” Ikke sage tommer og—og lage en dør; men gjøre Sin Fars arbeid. Amen. Sa det til Sin mor, “Kan dere ikke forstå at, Jeg, det er på tide at Jeg gjør Min Fars arbeid?”

²⁹³ Nå, de tenkte, “Dette lille sprø Barnet . . .” Et hvilket som helst uekte barn er en slags rar, merkelig sak, uansett. Og der har dere det, ser dere, men, Gud skjulte Seg. Lytt. Gud skjulte Seg i det som ble ansett, av verden, som, “Uanstendighet, fordervelse, uekte.”

²⁹⁴ Hør her, Gud skjuler Seg i en dødt frø som svinner hen, for å bringe frem liv. Skjønner? Forstår dere? [Forsamlingen sier, “Amen.”—Red.]

²⁹⁵ Gud skjuler Seg i en enkel, liten vaskedame. Eller en vanlig mann med middagen sin under armen, kysser sin kone og barn farvel, og går ut der, og skjuler Seg kanskje i den mannen for å gjøre noe som erkebiskopen ikke vet noe om. Skjønner? Du hører Ham ikke blåse i noen blåseinstrumenter og sender det ut. Han, Gud, bare får æren, det er alt. De enkle hører det og er glade, ser dere.

²⁹⁶ Nå, Gud skjulte Seg i enkelheten av en Baby, skjulte Seg i enkelheten av en—en vanlig familie. Gud! Og de kirkelige, og de store menn, intellektet, geniene, og—og alle sammen, og Herodesene, og så videre, på den tiden, og Nero'ene, og de overså det alle sammen. Gud skjulte Seg i enkelhet.

²⁹⁷ Nå, raskt. Johannes Døperen, i Jesaja 40. Vi kunne få tak i det hvis dere ønsker. Malakias 3. Alt, ja, skriv det ned hvis dere ønsker. Jesaja 40, alt, vet dere, taler fred til . . . som det er. Kanskje jeg . . . Det kan være bra at jeg—jeg—jeg leser det akkurat her, hvis dere har—dere har såpass mye tid. [Forsamlingen sier, “Amen.”—Red.] La oss gjøre det, bare for et øyeblikk. Vi vil slå opp her i Jesajas Bok, det 40. kapitlet, og—og lese her og bare se hva han sier om dette nå. Hør her, “Trøst, trøst mitt folk.” Nå, husk, dette var syv hundre og tolv år. Se på overskriften der, ser dere. Syv hundre og tolv år før han ble født, her er en profet som taler om ham.

Trøst, trøst mitt folk, sier HERREN.

Tal vennlige ord til Jerusalem, og rop til henne, at hennes strid er fullført, at hennes misgjerning er godtgjort: for fra HERRENS hånd har hun fått dobbelt for alle sine synder.

En røst fra ham . . . roper i ødemarken: Rydd HERRENS vei, gjør hovedveien for vår Gud, hans sti jevn, gjennom ørkenen.

Og hver dal skal heves, og hvert fjell og hver haug skal jevnes, og de bratte stedene skal bli til en slette, og kupert landskap . . . skal bli flat mark.

298 Åh, du store, all verden! Hvilken mann det skulle bli! Skjønner? Slå nå opp i Malakias, med meg, den siste Boken av . . . den siste av profetene i det Gamle Testamentet. Nå, i Malakias, lytt her. Malakias plukker det opp, helt i endens tid, så sørg for å ikke glemme det. Malakias, det 3. kapitlet.

Se, Jeg vil sende min budbærer, og han skal berede veien for mitt åsyn, og Herren, som dere søker, skal brått komme til sitt tempel, paktens budbærer, som dere med glede lengter etter. Se, han kommer, sier hærskaerenes HERRE.

299 Taler fortsatt om Johannes, “Sende Min budbærer foran Meg, for å berede veien.” Jesus talte om det, i Matteus 11:10, sa:

Hvis dere kan ta imot det, det er han det er talt om, Se, Jeg sender min budbærer for mitt åsyn, . . .

300 Skjønner? Det er riktig. Nå, hvordan alt dette talte! Når, hadde vært i syv hundre år, at det skulle komme en forløper foran Messias. Men da han kom på scenen, i en slik enkelhet, gikk de glipp av ham. De gikk glipp av ham.

301 Nå, husk, han var en prestesønn. Vel, se hvor absurd det var for ham å ikke følge i sin fars tjeneste, gå tilbake til seminaret. Men hans jobb var for viktig. Som ni år gammel, gikk han inn i ødemarken. Og han kom ut, og forkynte. De gikk glipp av det. Han var så enkel, for enkel, for deres høy-kultiverte utdannelse til å tro på en slik en. De tenkte, når denne mannen kommer . . .

302 Hva med, “Alle de høye stedene vil bli senket, alle de lave stedene bli hevet, og kupert landskap bli flat mark”? David så det, og sa, “Fjellene hoppet som små værer, og løvverket klappet i hendene.” [Broder Branham klapper i hendene mange ganger—Red.]

303 Hva? Skjedde det? En gammel skjeggete kar som det, uten noen utdannelse i det hele tatt, med et stykke saueskinn tullet om seg, kom snublende ut av Judeas ødemark, og sa, “Omvend dere, for Himmelens Rike er for hånden. Og dere slanger, ikke tenk på å si, ‘Jeg tilhører en bestemt organisasjon.’ Gud kan oppreise barn for Abraham av disse steinene.” Du store!

“Vel, det er ikke ham der. Vi vet at det ikke er ham.”

304 Men det var ham! Ser dere, han gjorde veien ryddig. Skjønner? Det var der de ulendte stedene ble gjort slette. Det var der de høye stedene ble senket. “Ikke tenk at dere har Abraham til deres far. Ikke begynn og fortell meg de greiene, for Gud kan oppreise barn for Abraham av disse steinene.” De høye stedene ble senket. Åh, du store! Slik er det. Ja. Ser dere forskjellen? Han sa det var det som ville skje.

305 Og da de kom, tenkte de, åh, du store, var de helt klare for å ta imot ham, hvis han kom til deres egen organisasjon. Men fordi. . . Han kom på den måten, på en slik enkel måte. Men, i tydningen av Skriftene, ble de høye stedene senket. De ville ikke erkjenne det, men de ble det.

306 Å du, han overhøvlet dem. Han lot dem få høre det. Sa, "Dere ormeyngel! Dere slanger i gresset! Jeg sier dere, øksen ligger ved roten av treet. Og hvert tre som ikke bringer frem fruktene, blir kuttet ned og kastet på ilden. Jeg døper dere sannelig med vann, men det kommer En etter meg, Som er mektigere enn jeg; Han skal døpe dere med den Hellige Ånd og Ild. Og Hans kasteskovl er i Hans hånd. Han vil grundig rense treskepllassene. Og Han vil låv- . . . brenne opp agnen; og ta hveten til låven." Amen.

307 Det var da de ulendte stedene ble gjort slette, ser dere, men folket forstod det ikke. Men det var helt nøyaktig med Ordet, helt nøyaktig slik Ordet sa det. Så enkelt, at de gikk glipp av det. De gikk glipp av å se det.

308 Ikke vær så blind. Skjønner? Ikke vær så blind. Så, lytt, nå.

309 De gikk glipp av det. Han var så enkel, i forhold til deres vanlige oppfatning av en slik person, at han gikk glipp av det. Igjen, hva var det? Gud, som er Ordet, som skjulte Seg i enkelhet; ikke en prest med kragen snudd rundt, var smart, utdannelse.

310 Jesus spurte dem om det samme. Han sa, "Hva gikk dere ut for å se?" Da Johannes' disipler kom over. Sa, "Hva gikk dere for å se? Gikk dere for å se en mann kledd med en prestekappe på seg, vet dere, og fine klær," sa Han, "den—den—den—den slags predikant?" Han sa, "Gikk dere for å se det?"

311 Sa, "Nei. Den slags kysser babyene, og, dere vet, og begraver de døde. De, de vet ingenting om å stride med et tveegget sverd i fronten. De var der ute med litt intellektuell tale, til en Kiwanis Club eller noe, vet dere. De klarer seg bra der. Men når det kommer ut der i kampen, å møte den, vet de ingenting om det. De—de, de er i kongers palasser. De henger sammen med den slags fornemme folk."

312 Men sa, "Hva gikk dere da for å se? Gikk dere for å se et siv som svaier med en hvilken som helst vind? En mann som kunne si. . . Noen sier, 'Du vet, du tilhører—du tilhører Oneness; men hvis du vil kommer over her til Assemblies, skal jeg si deg hva jeg vil gjøre, vi vil—vi vil gjøre det. . . ' 'Jeg tror jeg vil gjøre det.' Hmh! Et siv, som svaier? Ikke Johannes. Nei, nei. Nei, nei. 'Hvis du vil komme, og være en saddukeer og ikke være en fariseer, eller noe, da?' Du så ikke noen som svaiet med vinden; ikke Johannes." Nei, sir, broder; ikke ham.

313 Han sa, "Hva gikk dere da for å se? En profet?" Det måtte en profet til for å gjøre det, ser dere. Han sa. . . Nå, det var

beviset på en profet, ser dere, Guds Ord med ham. Ordet kommer til profeten. Skjønner? Sa, "Hva gikk dere for å se? En profet?" Sa, "Ja, det er riktig. Men, jeg sier dere, endog mer enn en profet, for han var det."

³¹⁴ Hvorfor var han mer enn en profet? Han var Paktens budbærer, uten tvil var han det, for å lage en bro mellom loven og nåden. Han var hjørnesteinen, der, hadde blitt talt om.

³¹⁵ Han sa, "Hvis dere kan ta imot det, dette er han som profeten talte om, 'Se,' i Malakias 3, 'Jeg vil sende Min budbærer foran Mitt åsyn, ser dere, og han vil rydde veien foran Meg.'" Skjønner? Åh, han var så enkel. Gud igjen skjulte Seg i enkelhet.

³¹⁶ Følg så med på hva han gjorde. Han talte om en slik mektig Kristus som skulle komme, "Han har kasteskovlen i Sin hånd. Han vil. . . Han tresker Seg vei. Du og du, jeg mener, Han vil grundig rense Sin treskeplass. Han vil ta opp avfallet, og feie det bort vekk og brenne det, også. Det er riktig. Han vil samle sammen hveten og ta det til låven." Ser dere, han var inspirert.

³¹⁷ Men da Jesus kom, så de etter. . . Og alle dem apostlene, vet dere, de så etter noe stort noe som skulle komme. "Du store, min! Åh, Han kommer. Det er alt. Jøye meg, Han vil være mektig. Han vil sparke romerne bort fra jordens overflate. Du store! Han vil få grekerne til å gå *denne* veien, og romerne til å gå *den*, når Han kommer."

³¹⁸ Da Han kom, en liten ydmyk kar som ble skubbet rundt fra den ene siden til den andre. Hva var det? Gud som skjulte Seg i enkelhet. Åh, du store!

³¹⁹ Så stod Han ved slutten av Sitt Budskap, og sa, "Hvem kan fordømme Meg for synd? Alt det Bibelen sa Jeg ville gjøre. . . Hvis Jeg ikke gjør Min Fars gjerninger, så fordøm Meg. Men hva sa Skriftene at Jeg ville gjøre, som Jeg ikke har gjort?" Synd er vantro, vet dere. "Hvem kan anklage Meg? Hvis Jeg kaster ut djevler ved Guds fingre, da vis Meg hva dere gjør med det." Enkelhet!

³²⁰ Overga Seg til og med til døden! Men, åh, på Påskemorgen, halleluja, da var det Han rensket treskeplassen. Han feide ut avfallet, det skal være sikkert, broder. Ja, så visst. Og hveten ble forseglet på låven. Ligger der i jorden, med Ewig Liv boende i seg, og venter på den store Dagen som vi skal snakke om, Herrens Komme, når det livet vil komme til Liv; og vi vil oppstå i oppstandelsen, bli rykket bort med Ham i luften, og bli samlet inn i Låven. Og avfallet vil bli brent der borte; agnen som omslutter, og prøvde å trekke Det *denne* veien eller *den* veien, vil bli brent med usløkkelig ild. Amen. Åh, er ikke Han underfull? [Forsamlingen sier, "Amen."—Red.]

³²¹ De gikk glipp av Ham, Gud i enkelhet. Hvorfor? Hvorfor? Han forkynte aldri i kirkelige ordelag. Aldri. Han forkynte

aldri som en predikant. Skjønner? Han forkynte som en... Han brukte uttrykk fra Guds enkelhet, uttrykk som “øksen er lagt,” uttrykk som “treet,” uttrykk som “slanger.” Ikke en seminar-lærer, som i de kirkelige på den tiden, som en med doktorgrad i teologi, Doktor *Så-og-så*. Han gjorde ikke det. Han forkynte som en skogskar der ute et sted. Han snakket om økser, og trær, og slanger, og slike ting, og hvete, og låver, og alt mulig slikt. Han ville blitt ansett i dag, antar jeg, som en predikant på en såpekasse. Jeg tror Han ble kalt en “trestubbe-predikant” på den tiden, stående på en trestubbe der nede ved Jordan. Sann... Gud i enkelhet, som skjulte Seg for verdens visdom.

³²² La oss nå finne ut. Jesus sa, “Jeg takker Deg, Far, Du skjulte disse tingene for de vise i verden, og vil åpenbare det for umyndige som vil lære.” Skjønner? Gud skjulte Seg i enkelhet, i Kristus. Gud skjulte Seg i enkelhet, i Johannes. Skjønner? Bare... Ser dere, Han—Han var... Bare tenk på det, Gud i enkelhet, skjulte Seg for verdens visdom.

³²³ Nå skal vi avslutte, om bare et øyeblikk, eller to, for jeg ønsker ikke å holde på dere lenger.

³²⁴ Hør her, la oss stoppe bare et øyeblikk, noe personlig. Tenk på den tiden vi lever i, for å avslutte dette nå. Tenk på tiden vi lever i, når Gud har kommet ned på et lite ydmykt sted der vi har vært, og helbredet de syke. Og de rike, og de hovmodige, og de høy-skolerte, “Miraklenes dager er forbi. Det er ikke noe slikt som Guddommelig helbredelse.”

³²⁵ Husker dere Budskapet jeg forkynte tvers over dette jordstykket her, morgenen jeg dro, om David og Goliat?

³²⁶ Sa, “Hvordan skal du møte en utdannet verden der ute, broder Branham, med alt Dette?”

³²⁷ Jeg sa, “Jeg kan ikke hjelpe hvordan jeg skal møte den. Gud sa, ‘Gå.’” Skjønner? Det er alt, ser dere. Det er Hans Ord. Han lovet Det. Tiden er her.

³²⁸ Da Engelen, som dere ser på det bildet der borte, kom ned på elven der nede den dagen, for tretti år siden førstkommende juni, eller tretti-tre år siden, rettere sagt, førstkommende juni; og sa, “Slik som Johannes Døperen ble sendt,” foran fem tusen mennesker eller mer, “har tiden kommet for at ditt Budskap vil fare verden rundt.”

³²⁹ Dere husker kritikken, hvis noen av dere var der. Jeg tror, Roy Slaughter, eller noen av dem som sitter her, kanskje husker dagen; eller noen, fru Spencer, eller—eller hvem enn som er noen av de gamle menneskene her som kunne—kunne vite, ser dere; George Wright, eller noen av dem, ser dere, vet det, hvordan det var. Men har Det ikke gjort det? [Forsamlingen sier, “Amen.”—Red.] Det gjorde det.

³³⁰ Og så midt i det, da de forkastet, og sa, “Det er bare en mental helbredelse.” Og Gud snudde Seg helt rundt og sendte en gammel, umælende pungrotte inn der, og ble helbredet ved Guds Kraft.

³³¹ Lyle Wood og Banks, da vi satt der nede, og kjenner den Gud-stadfestede Sannheten. Da, en liten, død ørekyte, fisk, lå på vannet. Og den Hellige Ånd talte, dagen før, at Han ville vise dem Sin Herlighet og gjøre noe med det. Og der den morgenen, stående der, og den Hellige Ånd kom ned i båten, og jeg reiste meg og talte til den fisken. Og den lå på vannet, død, i en halv time; dens gjeller og innvoller var dratt ut av munnen. Den kom til liv, og svømte bort så fint som en hvilken som helst annen fisk. Hva er det? Gud som skjuler Seg i enkelhet.

³³² Gud kan reise opp barn for Abraham av disse steinene. Gud kan helbrede en pungrotte, eller en fisk, eller hva som helst. Hvis Han bringer Sitt Budskap frem, og folket ikke vil tro Det, kan Gud reise opp en pungrotte til å tro Det. Halleluja! Gud kan reise opp en død fisk. Han kan reise opp en død pungrotte. Han kan. Han kan gjøre alt Han ønsker å gjøre.

³³³ Hvilken irttesettelse for denne generasjonen! Når de snubler over Det, og lager bråk om Det, og, “Du gjorde ikke *dette* og gjorde *det*.” Og Gud sender et enkelt dyr inn. Skjønner? Hvilken irttesettelse! Hva var det? Gud i enkelhet, ser dere, viste at Han var stor, åh, du store, irttesetter disse mennene i denne generasjonen, for deres vantro.

³³⁴ Nå, de tenker nå slik de alltid har, det må bli gjort på deres egen måte. “Nå, hvis det er noe slikt som guddommelig helbredelse. . .” Slik, en katolsk mann fortalte meg dette. En kar, her om kvelden, fortalte meg om det. Dere kjenner til det. Sa. . . Denne Ayers, som jeg dro for å treffe angående gutten hans der i Houston, han sa—han sa, “Vel, nå, hvis—hvis det var en gave fra Gud, måtte den ha kommet i den katolske kirken.” Ser dere? Skjønner? Ja, metodistene mente Det måtte ha kommet i deres menighet. Og pinsevennene mente Det måtte ha kommet til deres menighet. Men Det kom ikke til noen av dem.

³³⁵ Det kom i Kraften av Jesu Kristi oppstandelse som manifesterte Seg Selv. Det er riktig. Ja visst, Han gjør det. Ja. Bare følg med på Det. Ikke la Det gå fra deg. Bevar Det i ditt—ditt hjerte, og husk på Det. Grunn på Det der.

³³⁶ Det må komme på deres egne måte, for deres, fra deres egen denominasjon. “Og hvis ikke det gjør det, er det ikke Ham, ser dere. Det er bare psykologi, eller det er djevelen. Det er en—det er en. . . Det er ikke Gud. Fordi, hvis det var Gud, ville Han ha kommet,” på deres egen måte, ser dere, “på den måten vi har tolket Det.”

³³⁷ Det var slik Jesus måtte kommet til fariseerne. Det måtte være på den måten. Skjønner? Hvis deres. . . Hvis Gud skulle

sende en—en Messias, hadde de det helt nøyaktig tolket hvordan Han måtte være. Og fordi Han kom annerledes, så, “Var det ikke Messias. Han var noe uekte noe. Han var Be’elsebul.” Men det var Gud skjult i enkelhet.

³³⁸ Forløperen måtte være en spesiell utdannet mann som deres. . . Vel, en, uten tvil. . . Hver dag, hvert år når de, ja, ordinerte sine forkynnere og sendte dem ut som misjonærer, for å omvende og bringe inn; tenkte hver enkelt, “Dette vil være den forløperen som kommer frem.” Men Gud reiste ham opp fra ødemarken der det ikke var noe seminar i det hele tatt, ser dere, og slikt som det. Skjønner? Gud skjulte Seg i ydmykhet og i enkelhet.

³³⁹ Men vent nå. Til avslutning, sier vi dette. Men å forkaste Guds enkle Budskap; å—å—å forkaste Det, Guds enkle måte, er å bli tilintetgjort for Evig. Nå, det er så mye. . . Vi snakker om hvor enkelt Det er, og folk tenker, vel, de kan le av Det og trække på Det, og behandle Det akkurat som de vil, men det er Evig atskillelse fra Gud.

³⁴⁰ De som døde på Noahs tid, og ikke hørte på budskapet hans, de gikk til grunne. Og Jesus gikk og forkynte for dem i mørkets lenker, i Sin død, før Han stod opp. Og Han dro til helvete, og forkynte for åndene som var i fengsel, som ikke omvendte seg under langmodigheten på Noahs tid; mens et enkelt budskap fra Gud, ble forkynt, av en enkel mann. Han dro. Han sa, “Noah forkynte at Jeg ville være her, og her er Jeg.” Det er riktig. Skjønner?

³⁴¹ De som unnlot å høre på den profetens budskap, Moses der ute i ødemarken, som han mottok fra Gud, ordentlig stadfestet av en Ildstøtte, og ble ledet ut i ødemarken. Og så prøve å stå frem og lage en organisasjon av det, og de gikk til grunne og døde i ødemarken, alle sammen; bortsett fra to menn, Josva og Kaleb.

³⁴² Og over der, var fariseerne så blinde at de ikke kunne se det, så de så seg tilbake og sa, “Våre fedre spiste manna, spiste manna i ødemarken.”

³⁴³ Og Jesus sa, “Og de er, alle sammen, døde.” De hadde sett Guds Herlighet. De vandret i Lyset av. . . De vandret i Lyset. De vandret i Lyset av Ildstøtten. De vandret i Nærværet av Dens kraft. De vandret gjennom stedene som den Hellige Ånd åpnet for dem. De spiste mannaen som falt ned fra Himmelen, som Gud tilveiebrakte. Og, tapte, og gikk til helvete. “De er, alle sammen, *døde*.” Hvis du tar det ordet, er det “Evig atskillelse” fra Guds Nærvær. “De er, alle sammen, døde.” Skjønner?

³⁴⁴ Alle som forkastet Jesus er forapt. Ser dere hva jeg mener? Å forkaste Guds enkelhet! Det er ikke bare noe. . . Du sier, “Vel, jeg gjorde en feil.” Du gjør det ikke på den måten. Gud

tar ikke imot det på den måten. Du går fortapt, for Ewig. Det er noe vi bør tenke på. Nå, det må være ordentlig identifisert av Gud, ser dere, og så, hvis det er det, er det Hans Ord. Skjønner? Åh! Slik som de som forkastet Moses, forkastet Elias, forkastet Johannes, forkastet Jesus, på sin tid.

³⁴⁵ Her, bare la meg fortelle dere en bitte liten ting. Og, så, jeg håper ikke dette blir for mye. Men, hør her. Her om dagen jeg ble kalt til Houston, Texas, for å prøve å få en frifinnelse. Ved å samle noen folk sammen, å forkynne et budskap, og få folk der til å signere en frifinnelse for—for denne unge karen og unge jenta. Dere vet de kom i vanskeligheter. Jeg antar dere har lest om det i avisen. Og det var herr Ayers stesønn.

³⁴⁶ Og herr Ayers er han som tok bildet av Herrens Engel, som dere ser rett der. En romersk katolikk; og hans kone var jødisk. Og han giftet seg med denne jødiske jenta. De snakket ikke religion seg imellom, og så videre, som det. Og Ted Kipperman, som også var med ham i arbeidet, hadde Douglas Studios.

³⁴⁷ Og da han kom dit, hvor herr Best, dr. Best, baptistmenigheten, holdt knyttneven sin under broder Bosworths nese, og dyttet, og sa, "Ta bilde av meg nå, når jeg gjør det." Sa, "Jeg skal blottstille den mannen og henge det på arbeidsværelset mitt, som et minne om guddommelig helbredelse."

³⁴⁸ Og før jeg dro til Houston, Texas, sa Herren Gud at jeg skulle dra dit. Og jeg var der i Herrens Navn. Og dere kjenner alle til debatten og slikt som kom opp. Dere har lest om det i bøkene, og så videre. Og der var det. Og den kvelden. . . Prøvde å bare vandre ydmykt.

³⁴⁹ "Ja," sa de, "de er en flokk med uvitende folk." Dr. Best sa, "De er ikke annet enn en flokk med uvitende folk." Sa, "Det er ikke noe slikt folk tror på som guddommelig helbredelse, slike greier. Det er en flokk med søppel." De skjønner ikke at det var Gud i enkelhet. "Ja," sa, "mannen har ikke engang utdannelse på videregående skole."

³⁵⁰ Han var dannet med alle utdanningsgradene som han kunne, så han trodde han kunne bekjempe broder Bosworth, likevel. Men da det kom til Ordet, var han ikke engang en tiendedels av en likemann for ham. Skjønner? Og broder Bosworth visste hvor han stod. Mange av hans folk, som sitter rett her, var på debatten. Og der var det.

³⁵¹ Deretter bare fyrte han løs på oss, og sa vi var en flokk med uvitende folk. Sa, "Anstendig tenkende mennesker tror ikke på det engang."

³⁵² Broder Bosworth sa, "Bare et øyeblikk." Han sa, "Hvor mange mennesker i denne byen," av omtrent tretti tusen den kvelden, som satt iblant oss på den måten, "Hvor mange mennesker fra denne byen her, som går til disse store, fine

baptistmenighetene, kan bevise med en legeattest at de har blitt helbredet ved Guds Kraft siden broder Branham kom til byen, stå opp.” Og tre hundre stod opp. “Hva med det?” Der var det. Gud skjulte Seg i enkelhet. Deretter sa han, “Broder . . .”

³⁵³ Han sa, “Hent frem den guddommelige helbrederen. La meg se ham hypnotisere noen, la meg så få se på dem et år fra i dag.” Og Ted Kip- . . .

³⁵⁴ Og Ayers der, nettopp han som tok bildet, sa, “Herr Branham er ikke annet enn en hypnotisør. Jeg så en kvinne, som hadde en struma på halsen, slik som *det*, og,” sa, “han hypnotiserte den kvinnen. Neste dag jeg snakket med henne, og hun hadde ingen struma.” Sa, “Mannen hypnotiserte henne.” Og, åh, han bare gjorde narr av meg. Sa jeg burde bli jaget ut av byen, og han burde være den som gjorde det, ser dere, og alt slikt som det. Store overskrifter på forsiden av *Houston Chronicle*.

³⁵⁵ Jeg sa ikke ett ord. Jeg var der for å gjøre min Fars arbeid, og det var alt; holde meg til det Ordet. Han sendte meg dit, og det var Hans arbeid.

³⁵⁶ Den kvelden da jeg gikk ned der, sa jeg, “Jeg—jeg—jeg—jeg er ingen guddommelig helbreder. Jeg er ikke det. Hvis noen sier det,” sa jeg, “tar de feil.” Og jeg sa, “Jeg ønsker ikke å bli kalt en guddommelig helbreder.” Jeg sa, “Hvis dr. Best her forkynner frelse, så hadde han ikke ønsket å bli kalt en guddommelig Frelser.” Og jeg sa, “Så, jeg forkynner guddommelig helbredelse, jeg ønsker ikke å bli kalt en guddommelig helbreder. Men han sier han ikke er en guddommelig Frelser; selvfølgelig, er han ikke det. Heller ikke er jeg en guddommelig helbreder. Men, ‘ved Hans sår ble vi helbredet,’ jeg peker mot Det.” Skjønner?

Og så, han, “Sludder!” Dere vet, gikk rundt.

³⁵⁷ Og jeg sa, “Men hvis Nærværet og denne Guds gave, denne Herrens Engel, hvis det er Det saken gjelder, kan Det bli bevist.” I den stund, her kom den, virvlende ned. Sa, “Trenger ikke å snakke nå. Han har allerede talt for meg.” Og jeg gikk ut.

³⁵⁸ Og jeg gikk inn i Houston, den store byen, en av de fineste byene som fins i landet, noe sted. Da jeg gikk inn der, her om dagen, var det en skam å se på byen. Gatene var skitne. Salgsbodene på stedet, helt ned på Texas Avenue; og jeg gikk inn i Rice Hotel, der filmstjerner pleide å bo, og gikk ned der i underetasjen, kafeteriaen, og taket faller ned, og murpuss på gulvet, og skitt og smuss. Og en forvirring iblant predikanter som jeg aldri har vært eller noen gang hørt i mitt liv.

³⁵⁹ Hvorfor? Å forkaste Lys er å vandre i mørke. Der sitter barna deres på dødsella nå. Riktig. Gud kom ned. Da enkelhet ble fremvist og forkastet, så viste Gud Seg i enkelhet.

³⁶⁰ Og der tok de det bildet som har feid verden over. Selv forskerne sa Det var det eneste overnaturlige Vesenet som noen gang hadde blitt fotografert i hele verdenshistorien; og henger i Washington, D.C., i salen for religiøs kunst. Der er det, enkelhet manifestert, da. Skjønner? Skjønner? Gud skjuler Seg i enkelhet, manifesterer Seg deretter. Skjønner?

³⁶¹ Nå, Han skjulte Seg i Kristi død, men manifesterte Seg i oppstandelsen. Åh, du store! Så videre, du kan, vi bare. . .vi kan. . .Ingen ende på det; bare fortsette å fortelle. Men der har dere det, ser dere.

³⁶² Å benekte at det er et solskinn, er å gå ned i kjelleren og lukke øynene for lyset. Og det er riktig. Og, husk, den eneste måte du kan ta feil, er først å forkaste det riktige. Skjønner? Og når du nekter å åpne dine øyne, vil du leve i mørket. Skjønner? Hvis du ganske enkelt nekter å se, hvordan kan du se? Skjønner? Følg med på de enkle tingene. Det er de små tingene som du lar være å gjøre, ikke de store tingene du prøver å gjøre—gjøre. Åh, du store!

³⁶³ Så, hør her, la meg fortelle dere. I Mal- . . . i Matteus 11:10, sier Han, "Hvis dere kan ta imot det, dette er han." Skjønner? "Dette er han som ble sendt foran Meg." Det var enkelhet.

³⁶⁴ Han ble spurt en dag, sa, "Hvorfor sier da de skriftlærde at . . ."

³⁶⁵ Han, Han sa, "Menneskesønnen går opp til Jerusalem. Jeg vil bli overgitt i synderes hender, og de kommer til å drepe Menneskesønnen. Og Han vil dø, og på den tredje dag vil Han oppstå igjen." Sa, "Ikke fortell noen visjonen, der oppe."

³⁶⁶ Og disiplene, tenk nå på det, disipler som hadde vandret med Johannes, snakket med ham, spist med ham, i ødemarken, sittet ute på elvebreddene, så sa de, "Hvorfor sier lærerne at Elias må komme først? Du sier Du skal opp til korsfestelsen, og vil oppstå. Du er Messias, tar tronen. Nå hvorfor sier de skriftlærde . . . Alle Skriftene våre sier her, Skriftene sier klart, at, før Kristus skal komme, at Elias vil komme først." Ja. Skjønner?

³⁶⁷ Han sa, "Han er allerede kommet, og dere visste det ikke." Nå, hvem var det? Disipler.

³⁶⁸ Jeg kommer til å såre her, bare lite grann nå, men mener det ikke, ser dere; i de neste minuttene, ser dere, bare et øyeblikk, eller to, men for å være sikker på at dere forstår. Kan dere høre meg? [Forsamlingen sier, "Amen."—Red.]

³⁶⁹ Hør her! "Hvorfor?" De mennene som hadde vandret med Kristus, "Hvorfor sier Skriftene, først, at Elias må komme?" Og de var Johannes' egne omvendte, og kjente ikke ham engang. "Hvorfor sa Skriftene, lærerne?" Ser dere hva jeg mener? Skjønner? "Hvorfor sier Skriftene at Elias må komme

først?” Disipler som vandret med ham, “Hvorfor sier Skriftene at han må komme først, før disse tingene, og gjenopprette alle ting?” Han gjorde det, for omkring et halvt dusin mennesker, og det var alt som var. Skjønner? Det var alle som skulle ta imot det. Det var det som var bestemt til å se det.

³⁷⁰ Jesus sa, “Han har allerede kommet, og dere visste det ikke. Men han gjorde nøyaktig det Skriftene sa han ville gjøre. Han gjenopprettet dem, alle dere som tok imot Meg og trodde på Meg. Han gjorde nøyaktig det Skriftene sa han ville gjøre. Og de gjorde mot ham det Skriftene sa de ville gjøre. Han har allerede kommet, og dere visste det ikke.”

³⁷¹ Er dere klare? Jeg ønsker å sjokkere dere lite grann. Bortrykkelsen vil bli på samme måte. Det vil være så enkelt, uten tvil vil det bli likedan, at Bortrykkelsen vil komme en av disse dager og ingen vil vite noe om det. Nå, ikke, ikke, ikke reis dere nå, men tenk nøye bare et øyeblikk. Jeg skal riktignok avslutte. Bortrykkelsen vil komme på en slik enkel måte at dommen vil falle, og de vil se Menneskesønnen, og de vil si, “Skulle ikke vi få *slikt-og-slikt*? Og skulle ikke Elias sendes til oss? Og skulle det ikke være en Bortrykkelse?”

³⁷² Jesus vil si, “Det har allerede skjedd, og dere visste det ikke.” Gud i enkelhet. Skjønner?

³⁷³ Nå, denne uken skal vi gå inn i noe skikkelig dyp undervisning om . . .? . . . Nå, legg merke til, Bortrykkelsen, vil være så få som går i den Bruden! Det vil ikke bli . . .

³⁷⁴ Ser dere nå hva lærerne har fått det til? De har skjemaer, og de går, viser ti millioner mennesker som kommer opp her; alle metodistene, hvis det er en metodist-predikant; hvis det er en pinsevev, vil alle pinsevevne komme. Det vil aldri nå opp til det.

³⁷⁵ Det vil bli, kanskje en som forlater Jeffersonville, bare noen som blir savnet. De vil si, “Vel, du aldri. . .” Resten av dem vil ikke vite. Det vil være en som forlater Georgia. Skjønner? Det vil være en som forlater Afrika. Og la oss si det vil være fem hundre mennesker, som lever, som vil gå i forvandlingen. Nå, det er ikke—det er ikke menighetslegemet. Dette er Bruden. Det er ikke menigheten. Dette er Bruden. Skjønner?

³⁷⁶ Menigheten vil komme opp i tusenvis, men det er i den neste oppstandelsen. “De levde ikke på tusen år.” Skjønner?

³⁷⁷ Men, i Bruden, hvis fem hundre mennesker forlot jorden i dette øyeblikket, ville ikke verden vite noe om det. Jesus sa, “Det vil være én i sengen; og Jeg vil ta med én, la én bli igjen.” Det er om natten. “De vil være to på marken,” over på den andre siden av jorden, “Jeg vil ta med én og la én bli igjen. Og som det var på Noahs tid, slik vil det bli i Menneskesønnens komme.”

378 Tenk! Alt vil gå videre så vanlig som bare det. Et fanatisk Budskap vil komme forbi, og, før du vet ordet av det, noe, “Denne forkynneren, gikk et eller annet sted, han kom aldri tilbake. Han gikk sannsynligvis til skogen, og jaktet. Han kom bare ikke tilbake noe mer. Og *denne* karen gikk et eller annet sted. Vet du hva som skjedde? Jeg tror, den unge jenta, hun—hun må ha bli bortført et sted, vet dere, noen tok den jenta ut og skjendet henne, kastet henne sannsynligvis i elven. Hun var ikke sammen med noen.” Halvparten av det. . . nitti-ni ut av alle. . . Kan si én ut av hundre millioner vil aldri få vite noe om det; ser dere, hvis ikke noen som kjenner henne, sier, “Jenta er borte. Ja, jeg forstår ikke. Hun forsvant aldri på den måten.” Nei.

379 Og når de sier, “Gravene vil åpnes.” Hvordan skal gravene åpnes? Når, jeg—jeg har ikke tid til å gå inn i dette, slik jeg ønsket. Jeg vil måtte ta dette, ser dere, bare for å vise dere Guds enkelhet. Og det kalsiumet, pottasken, og alt, når—når. . . Alt som er i deg, av materialer, utgjør bare en skjefull. Det er riktig. Og hva det gjør, det nedbrytes tilbake til ånd og liv. Gud bare taler, og Bortrykkelsen vil komme. Det går ikke ut der, og Englene kommer ned og graver opp gravene, og får ut et gammelt dødt lik her. Hva er det? Det var født av synd, til å begynne med. Men, et nytt Et, skapt i dets liknelse, vet dere. Skjønner? Hvis vi har *dette*, vil vi dø igjen. Skjønner? Ingen. . . Du sier, “Gravene vil åpnes. De døde vil gå ut.” Det kan være sant, men ikke åpne slik du sier åpne. Skjønner? Det er riktig. Skjønner? Det vil ikke bli på den måten.

380 Det vil være en hemmelighet, fordi Han sa Han ville komme “som en tyv om natten.” Han har allerede fortalt oss dette, Bortrykkelsen.

381 Deretter vil dommer ramme; synd, plager, sykdom, og alt. Og folk vil rope om at døden må innhente dem, når dommen. “Herre, hvorfor er denne dommen over oss, når Du sa det ville være en Bortrykkelse først?”

382 Han vil si, “Den har allerede kommet, dere visste det ikke.” Skjønner? Gud skjuler Seg i enkelhet. Åh, du store! Ja vel. “Det er alt, det har allerede skjedd, og dere visste det ikke.”

383 Hvorfor tror ikke troende de enkle tegnene på Hans Komme?

384 De forventer alle disse tingene som er talt om i Skriften, og—og månen skal gå ned midt på. . . eller solen, midt på dagen, og det skal være alle mulige slags ting. Åh, hvis vi bare hadde. . . Jeg har nedskrevne notater her om det, ser dere, for å vise hva de tingene er. Og vi vil ta det under åpningen av disse Seglene denne uken, i alle fall, ser dere. Skjønner? Der er det, akkurat der det allerede har passert, og dere visste det ikke. Se om det er det, om Herrens Engel vil bryte Seglene frem til det. Husk, det er forseglet med de Syv mystiske Torden. Skjønner?

385 Hva nå? Hvorfor kan ikke folk tro den enkle enkelheten til en ydmyk gruppe mennesker, ser dere, og Guds tegns Røst? Hvorfor kan de ikke tro det? Akkurat slik det alltid har vært, et sant Guds Ord som blir manifestert. Det er, de er for smarte og for utdannede til å tro det skrevne Ords enkle form. De ønsker å legge sin egen tolkning til Det. “Det betyr ikke *dette*. Det betyr ikke *det*.” Skjønner? Det betyr Dèt.

386 Hør her. Må jeg si dette, riktig raskt, nå. Selv visjonene som Gud gir her på dette stedet, det blir så misforstått. Det er grunnen til at dere hører meg på lydbåndene, si, “Si hva lydbåndene sier. Si hva visjonene sier.” Nå, hvis dere er lys våkne, vil dere se noe. Skjønner? Jeg håper jeg ikke trenger å holde det i min hånd og vise dere. Skjønner? Skjønner? Skjønner? Dere er... Det er—det er her. Vi er ved enden. Skjønner? Ja, sir. Smarte utdannede går glipp av det. De enkle visjonene, når de blir åpenbart i en slik enkelhet, inntil det bare går rett over hodene på folk. Skjønner?

387 For jeg så visjonen, fortalte dere alt om å dra opp der på jakt, og, dere vet, det bare fikk folk til å snuble. Og der sendte Gud det opp dit for akkurat den hensikten, og kom tilbake og tydet det umiddelbart, og viste min mors bortgang, og slike ting. Og kom så tilbake og fortalte det, på forhånd. Og det skjeddte helt nøyaktig slik Han sa det ville gjøre. Skjønner?

388 Og, likevel, kom Johannes rett ut der og bekjente. Han sa, “Jeg er ingen Messias, men jeg er røsten av en som roper i ødemarken.”

389 Og så sa selveste disiplene, “Hvorfor, sier de skriftlærde Skri-. . . lærer Skriften at Elias må komme først?” Skjønner? Guds enkelhet går, bare rett over hodene på folk.

390 La meg ta dette, og så avslutte. Jeg vil, ved Guds hjelp. Skjønner? Hør her. La oss nå analysere dette. Så, jeg—jeg er lei for at jeg hele tiden forteller dere at jeg skal gå, og så. . . Hør her. Unnskyld at jeg holder på dere. Men, bare om noen få timer, kommer vi tilbake.

Hør her, la oss ta en enkel blekkdråpe.

391 Alt er for en hensikt. Dere er samlet her denne morgenen for en hensikt. Jeg spiser i huset deres, Charlie; Nellie, dere laget mat for meg, for en hensikt. Jeg. . . Alt er for en hensikt. Denne menigheten er opprettet for en hensikt. Ingenting er uten en hensikt og en grunn.

392 La oss ta den enkle blekkdråpen nå. Kan dere høre meg? [Forsamlingen sier, “Amen.”—Red.] La oss ta en enkel blekkdråpe og se på den. Hva er det? En blekkdråpe. Hvor kom den fra? Ja vel. La oss ta denne blekkdråpen nå, den er, og si det er svart blekk. Nå, det blekket er for en hensikt. Det kan skrive min frifinnelse i et fen-. . . ut fra et fengsel. Det

kan skrive min frifinnelse fra en dødscelle. Stemmer det? Det kan skrive Johannes 3:16, og frelse min sjel ved å tro Det. Er det riktig? [“Amen.”] Eller, det kan signere min dødsordre. Skjønner? Det kan fordømme meg ved Dommens Skranke. Det er for en hensikt. Er det riktig? [“Amen.”]

³⁹³ Vel, la oss se på det lille blekket og se hvor det kom fra. Nå, det er blekk. Det er satt sammen, og kjemikalier og så videre, til det ble blekk. Og det er svart. Søler du det på klærne dine, vil det lage flekker på det.

³⁹⁴ Men vi har fremstilt et stoff som heter blekemiddel. Dere kvinner bruker blekemiddelet Klorin. Vel, jeg tar en dråpe med blekk og slipper det ned i en bolle med—med blekemiddel, nå hva skjedde med blekket? Skjønner? Hvorfor? Blekemiddel har blitt fremstilt, oppfunnet og fremstilt kjemikalier, sammen, som vil bryte ned den fargen så totalt at du ikke kan finne den. Nå, en del av blekemiddelet er vann.

³⁹⁵ Vann er H_2O , som er hydrogen og oksygen. Og både hydrogen og oksygen, begge, er farlige sprengstoff. Og, derfor, er hydrogen og oksygen praktisk talt aske. Det er hva det er, det er riktig, kjemisk aske, bare kjemisk aske. Nå, nå sett det sammen, og du får vann. Men, brytes det ned, får du hydrogen og oksygen, og bare fortsett å gå tilbake.

³⁹⁶ Nå, når vi går inn i dette, la oss ta... Og jeg kan ikke. Nå sitter det kanskje kjemikere her. Og nå ønsker jeg å si det, for kjemikere vil høre på det, jeg kjenner ikke formelen. Men jeg ønsker bare å forklare på det min egne ydmyke måte, og stoler på at Gud vil åpenbare Seg Selv i det.

³⁹⁷ Hør her, jeg slipper blekkdråpen ned i et—et—et blekemiddel. Hva skjer? Øyeblikkelig blir den svarte flekken borte. Du kunne ikke finne den igjen for alt i verden, den er borte. Du vil aldri se den mer. Hva skjedde? Nå, du ser ikke noe komme opp fra det. Du gjør ikke det. Hvorfor gjør du ikke det? Fordi den er løst opp.

³⁹⁸ Nå, vitenskapen ville si, “Den gikk tilbake til sine originale syrer.”

³⁹⁹ Hva kom syrene fra? Skjønner? Vel, du sier, “Det kom fra—fra bestemte ting.” Ja vel. Si, for eksempel, at, “Gasser dannet syrer.” Hvor kommer gasser fra? “Vel, det var, vi sier, gasser ble dannet av molekyler.” Hvor kom molekyler fra? “Fra atomer.” Hvor kom atomer fra? “Fra elektroner.” Hvor kom de fra? “Kosmisk lys.” Ser dere, du er helt utenfor forståelsens rekkevidde, for kjemikere, nå. Og, hvis det er en substans og en skapelse, må det komme fra en Skaper.

⁴⁰⁰ Så, du sitter ikke her ved en tilfeldighet. Jeg holder ikke på til halv ett, eller klokken ett, ved en tilfeldighet. “Den

rettferdiges fotspor er bestemt av Herren.” Skjønner? Det er en grunn for det. Det er en grunn til at du tror. Det er en grunn til at du ikke tror. Akkurat som med—med det blekket.

⁴⁰¹ La oss nå bryte det ned. Nå, den første tingen, si, etter vi kommer tilbake til. . . Vi vil bringe det tilbake så langt som molekyler. Nå, vi tok molekyl, jeg kan si, nummer 1 ganger molekyl 9, ganger molekyl 12. Nå, om det hadde vært 11, ville det blitt rødt. Men det—det måtte være 12, for å få svart.

⁴⁰² Deretter vil vi ta det ned til atom. Det var atom. Og 9^6 ganger $+4^3$, de er likestilt med atom 16^{11} . Hvis det hadde vært 16^{12} , kunne det vært fiolett. Skjønner? Deretter fortsetter du å bryte det ned.

⁴⁰³ Det viser at det var et noe der tilbake, til å begynne med. Det er bare sunn fornuft. Det er en skapelse. Den må ha en Skaper. Og det gikk ut fra en Skaper, og deretter ble det bestemt og lagt ned i disse, ulike. Nå, vitenskapen kan ikke ta atom B_{16} ganger 12, ganger 14, ganger hva som helst, ut på den måten, for å skape det. Gud måtte gjøre det.

⁴⁰⁴ Og så er det brakt ned til et punkt hvor det har kommet ned til atomer, deretter kan vitenskapen begynne å berøre det. Så kommer det opp til molekyler, så begynner de å se det litt bedre. Deretter kommer det ned, fra det, til noe annet. Så, først, kommer det inn i kjemikalier, og så blander de disse sammen.

⁴⁰⁵ Nå, da mennesket, før det syndet. Jeg avslutter, men ikke gå glipp av det. Da mennesket syndet, atskilte det seg selv fra Gud, og krysset den store kløften, og plasserte seg selv i døden på denne siden. Han forsvant. Det er ingen vei tilbake. Helt riktig. Det er ingen måte for det å komme tilbake på. Men så da det gjorde det, tok Gud imot en erstatning, som var et lam, eller en geit, eller en sau, eller noe, for blod; som Adam talte om, eller—eller Abel talte om, på den andre siden av kløften.

⁴⁰⁶ På den siden, er han en sønn av Gud. Han er et avkom fra Gud. Han er en arv fra jorden. Han kan kontrollere naturen. Han kan tale til eksistens. Ja, han er en skaper, selv. Han er et avkom av Gud.

⁴⁰⁷ Men, da han trådte over, ble han skilt fra sitt sønneforhold. Han er en synder, av natur. Han er under satans hender og herredømme.

⁴⁰⁸ Og Gud tok et offer, et kjemikalie, fra blodet, men blodet av okser og geiter skilte en ikke fra synden. Det bare dekket over synden. Hvis jeg har en rød flekk på hånden min, og dekker den med hvitt, er fortsatt den røde flekken der. Ser dere, den er der fortsatt.

⁴⁰⁹ Men Gud sendte ned, fra Himmelen, et blekemiddel for synden. Det var Blodet fra Sin Egen Sønn. Slik at, når vår bekjente synd faller ned i Guds blekemiddel, prøv å finne den

igjen! Syndens farge går tilbake gjennom mellom-mennene, og ned gjennom tiden, inntil den treffer anklageren, satan, og ligger på ham inntil Dommens Dag.

⁴¹⁰ Hva skjer med sønnen? Han kommer i fullkomment fellesskap med Faderen igjen, som står på den andre siden av kløften, uten å huske noen synd imot ham. Aldri mer, det er aldri mer flekker av blekemiddel som kan sees noe sted. Han er fri. Halleluja! Akkurat som den Klorinen, eller det blekket aldri kan være blekk noe mer, fordi det er brutt ned og sendt tilbake igjen. Og når bekjent synd er bekjent og dypet ned i . . . En mann eller en kvinne som er blitt dypet ned i Jesu Kristi Blod, det dreper alle symptomer. Og ethvert molekyl av synd går tilbake til djevelen, og legges på ham inntil Dommens Dag, der hans Evige bestemmelsessted vil bli kastet ned i Ildsjøen. Og kløften er brolagt, og blir aldri husket noe mer. Og en mann står rettferdiggjort, som en sønn av Gud. Enkelhet!

⁴¹¹ Moses, under blodet av okser og geiter, med sin bekjennelse i Guds Ord! Og Gud kunne ta den enkle mannen, og legge Sine Ord i hans munn. Og han beviste at han var Jehovas tjener, for han kunne gå ut der og Jehova talte til ham ved visjon. Han gikk ut, rakte sine hender mot øst.

⁴¹² Og nå, husk, Gud hadde talt til ham. Det er Guds tanke. Gud bruker mennesket. Gud talte til ham. Det er riktig. Han sa, "Gå og strekk staven ut, i din hånd, mot øst, og si, 'Fluer!'"

⁴¹³ Moses, under blodet av geiten, sauene, gikk ut der og tok staven, rakte ut mot øst. "SÅ SIER HERREN. La det bli fluer!" Hørte ikke en flue. Gikk tilbake igjen. Det var allerede talt. Det var en tanke, nå var det talt, det var uttrykt. Det var Guds Ord da. Det kom inn i et menneskes lepper, en enkel mann under blodet av en okse, okse eller en geit.

⁴¹⁴ Før du visste ordet av det, begynte en grønn flue å fly rundt. I neste øyeblikk, var de i kilovis på kvadratmeteren. Hva var det? Var Guds Ord, talt gjennom Moses, Skaperen. Fordi, under blodet, stod han i Guds Nærvær, og hans egne Ord var ikke hans ord.

⁴¹⁵ "Om dere blir i Meg, og Mine Ord blir i dere, da be om hva dere vil, det skal bli gitt dere." Hvor står Menigheten?

⁴¹⁶ "La det bli frosker!" Og det var ikke en frosk i landet. I løpet av en times tid, var de ti fot dypt, på steder. Hva var det? Det var Gud, Skaperen, som skjulte Seg i en enkel mann.

⁴¹⁷ Nå vil jeg spørre dere om noe. Hvis blodet av en okse eller en geit som ble brukt som blekemiddel, som bare kan dekke over, kunne gjøre en mann i stand til å tale det skapende Guds Ord og bringe fluer til eksistens, hvorfor skulle dere tvile på at Jesu Kristi Blods blekemiddel Som kunne tale et ekorn eller noe til eksistens?

418 Ikke gjør det, ikke la enkelhet hindre deg. Tro at Han fortsatt forblir Gud. Åh, du store! Tilgivelse for synd! Åh, hvor jeg skulle ønske jeg kunne. . .

419 Så, i Markus 11:22, "Om dere sier til dette fjell, 'Flytt deg,' og ikke tviler i ditt hjerte, men tror at det du har sagt vil skje, åh, kan du få det du har sagt."

420 Du store, jeg har tre eller fire sider. Vi må rett og slett hoppe over det. Takk.

421 Gud skjuler Seg i enkelhet. Forstår dere ikke? Det er noe galt et sted. Det er noe galt et sted. Når Gud kommer med en uttalelse, kan Han ikke lyve. Han ga løftet. Skjønner? Han skjuler Seg i enkelhet. Det er så enkelt!

422 De utdannede og lærde sier, "Åh, det er. . . Åh, det er tankeoverføring eller noe. Dere vet, det er en. . ."

423 Gud kan fare tilbake ned gjennom tidens strøm, og fortelle deg der tilbake nøyaktig hva som skjedde, fortelle deg nøyaktig hva du er i dag, og hva du vil bli. Det er fortsatt ved Jesu Kristi blekemiddel, Som kan ta en synder og bleke ham inn Der, og han står i Guds Nærvær.

424 "Og om dere blir i Meg, og Mine Ord i dere; kan dere be om hva dere vil, og det vil bli gjort. Den som tror på Meg, skal også gjøre de gjerninger Jeg gjør."

425 "Hvordan kan dere fordømme Meg? Åh, sier ikke deres egne lover at de som Guds Ord kom til, profetene, kalte dere ikke dem 'guder'? Og hvordan kan dere da fordømme Meg når Jeg sier Jeg er Guds Sønn?" De går glipp av å se det. De går glipp av å se det.

426 Nå, Menighet, i de kommende Budskapene, fra i kveld av, ikke gå glipp av å se det. Skjønner? Se tiden vi lever i. Og, husk, Jesu Kristi Blod tar synd så langt fra deg, at de ikke engang er i Guds minne, noe mer. Det tar alle flekker.

Synden hadde etterlatt en blodrød flekk,
Han vasket det hvitt som snø.

Så foran Tronen,
Står jeg fullkommen i Ham.

427 Åh, du store, hvordan kan jeg være fullkommen? Hvordan kan jeg være fullkommen? Fordi Blodet; ikke meg, men Blodet står mellom Gud og meg. Jeg tok imot Det. Og Han satte det. . . Jeg er en synder, men Han er Gud. Men den kjemiske sammensetningen står mellom meg, syndens tilintetgjørelse, så Gud ser meg akkurat så hvit som vannet som er i—som er i blekemiddelet. Min synd er borte. Den kan ikke engang nå Ham, fordi det er et Offer som ligger der.

428 Hvor er vår tro til å tro det enkle Guds Ord? Akkurat det Gud sa, ta Ham på Hans Ord. Gud skjuler Seg nå i enkelhet,

i en ydmyk liten flokk, men en av disse dager vil Han manifestere Seg Selv som Han alltid har i tiden som er gått. Elsker du Ham? [Forsamlingen sier, “Amen.”—Red.]

Jeg elsker Ham, jeg elsker Ham
 Fordi Han først elsket meg
 Og kjøpte min frelse
 På Golgatas tre.

⁴²⁹ Elsker du Ham? [Forsamlingen sier, “Amen.”—Red.] Du store, er Han ikke underfull? [“Amen.”] Jeg håper og jeg stoler på at Budskapet vil frembringe det Det hadde til hensikt å gjøre, så Det vil få dere til et punkt der dere ikke ser etter blomstrende ting. Eller noe. . . Når du ser Gud i storhet, se hvor ydmykt det er, og da vil du se Gud. Ikke se etter Ham. . .

⁴³⁰ Da Elisa var tilbaketrukket i den hulen, gikk røyken over, blodet, tordenen, lynet; og, ser dere, alle disse slags sensasjonene vi har hatt, blod i ansiktet og i hendene, og sensasjoner og alt mulig. Det brydde ikke profeten seg om. Han bare lå der inntil han hørte en stille liten Røst, (hva var Det?) Ordet, da dekket han til sitt ansikt og gikk ut. Ser dere, det var Det.

⁴³¹ Husk, venn, ikke se etter mektige, store. . . Du sier, “Gud, Han taler om mektige, store ting. Det vil komme en tid at det vil bli *dette, det*, eller det *andre*, mektige store ting.” Jeg håper dere får tak i hva jeg snakker om. Skjønner? “Mektige, store ting, ser dere! Og, åh, når dette finner sted, vil det være mektig, stort som *dette*.”

⁴³² Og det vil være så ydmykt, at dere vil gå glipp av det hele, bare gå rett videre. Skjønner? Og dere vil se tilbake og si, “Vel, det kom aldri til. . .” Ser dere, gikk rett over hodene, og dere så Det ikke engang. Gikk rett forbi. Ser dere, det er så enkelt. Skjønner? Gud lever i enkelhet, ser dere, for å manifestere Seg Selv i storhet. Hva gjør Ham stor? Fordi Han kan gjøre Seg Selv enkel.

⁴³³ En stor, mektig mann kan ikke gjøre seg enkel; han må være en erværdig person. Skjønner? Men han er ikke stor nok ennå. Når han blir stor nok, så kommer han ned slik som *dette*, ser dere, kan ydmyke seg.

⁴³⁴ Slik som den gamle troende sa der oppe i Chicago, “Den karen gikk opp, med all utdannelsen og slikt.” Sa, “Han kom ned, helt utslått, med hengende hode. Gikk ut, beseiret.” Han sa, “Hvis han hadde gått opp slik han kom ned, ville han ha kommet ned slik han gikk opp.” Vel, det er riktig. Skjønner?

⁴³⁵ Ydmyk deg. Bare vær ydmyk. Ikke prøv å være særegen. Bare—bare elsk Jesus. Skjønner? Si, “Herre, hvis det er noe falskhet i mitt hjerte, hvis det er noe galt, Far, så ønsker jeg ikke å være slik. Ta det bort. Jeg ønsker ikke å være slik. Åh, jeg ønsker å bli regnet som en av dem, på den Dag, Herre. Og jeg ser Dagen nærme seg.”

⁴³⁶ Dere ser disse Seglene begynne, hvis Gud vil åpne Dem for oss. Husk, Han alene kan gjøre det. Vi stoler på Ham. Gud velsigne dere.

⁴³⁷ Og nå regner jeg med vår pastor har en beskjed til dere, å komme med; eller for ham å komme med, rettere sagt, til–til dere, før vi møtes igjen denne ettermiddagen. Og jeg tror møtet vil . . . Sangmøtet klokken halv sju, pastor? Og det er . . . [Broder Neville sier, “Begynner halv sju.”—Red.] Halv sju. Og det er . . . [“Dørene åpnes seks.”] Dørene åpnes seks. Sangmøtet vil starte halv sju.

⁴³⁸ Og om Herren vil, vil jeg tale i kveld, over temaet om Boken med de Syv Segl. Og deretter, mandag kveld, rytteren på den hvite hesten. Tirsdag kveld. . . Rytteren på den svarte hesten onsdag kveld. Den grålige hesten, den bleke hesten. Og rytteren på den røde hesten. Og går så inn i det sjette. . . fjerde, femte, og sjette, og deretter søndag kveld. Neste søndag morgen, kan være et helbredelses-møte. Jeg vet ikke.

⁴³⁹ Husk nå, vi er innviet til Herren, oss selv og menigheten, til Guds tjeneste. Gud velsigne dere.

⁴⁴⁰ Jeg—jeg er en time forsinket. Vil dere tilgi meg? [Forsamlingen sier, “Amen.”—Red.] Jeg—jeg mener ikke, ser dere, jeg mener ikke å gjøre det. Men, ser dere, jeg—jeg vil bare være hos dere denne uken, deretter vil jeg dra igjen. Og jeg vet ikke hvor jeg vil dra; bare der Han leder. Og jeg ønsker å investere hvert minutt jeg kan, fordi jeg ønsker å tilbringe Evigheten med dere.

Gud velsigne dere. Nå, broder Neville.

Åpenbaringen av De Syv Segl (The Revelation Of The Seven Seals)

Disse ti Budskapene av broder William Marrion Branham ble opprinnelig talt på engelsk fra den 17. mars til den 24. mars 1963, i Branham Tabernacle i Jeffersonville, Indiana, U.S.A., og han fortsatte med Det Syvende Segl den 25. mars på Sherwood Motel. Da vi har fått tak i klarere og mer komplette originale lydbånd, har disse Budskapene blitt redigert i samsvar med det formatet som foreligger. Det er forsøkt å overføre det muntlige Budskapet fra det magnetiske lydbåndet og ned på trykk på en nøyaktig måte. Denne uforkortede norske oversettelsen ble trykt av Voice of God Recordings.

Alt i denne boken er beskyttet av opphavsrett. Denne boken kan ikke bli solgt, trykt på nytt, oversatt til andre språk, eller brukt til å samle inn penger uten en særskilt skriftlig tillatelse fra William Branham Evangelistic Association.

NORWEGIAN

©2015 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Informasjon om opphavsrett

Alle rettigheter forbeholdes. Denne boken kan skrives ut på en privat skriver for personlig bruk eller deles ut gratis, som et verktøy for å spre Evangeliet om Jesus Kristus. Denne boken kan ikke bli solgt, reproduisert i stor skala, publisert på en nettside, lagret i et mottakersystem, oversatt til andre språk eller bli brukt for å samle inn penger uten uttrykkelig, skriftlig tillatelse fra Voice Of God Recordings®.

For mer informasjon eller vedrørende annet tilgjengelig materiale, vennligst kontakt:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org